

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

14 maja

№ 40.

Rok 1932.

TREŚĆ:

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

Poz.: 405—z dnia 27 kwietnia 1932 r. w sprawie zmiany dotychczasowej nazwy i siedziby przedsiębiorstwa „Państwowa Wytwórnia Prochu i Materiałów Kruszących w Zagożdżonie” w powiecie kozienickim 679

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA

Poz.: 406—Skarbu z dnia 29 marca 1932 r. w celu wykonania ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym, której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 27 stycznia 1932 r. 679

405.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 kwietnia 1932 r.

w sprawie zmiany dotychczasowej nazwy i siedziby przedsiębiorstwa „Państwowa Wytwórnia Prochu i Materiałów Kruszących w Zagożdżonie” w powiecie kozienickim.

Na podstawie art. 1 i 33 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1927 r. o wydzielaniu z administracji państwowej przedsiębiorstw państwowych, przemysłowych, handlowych i górniczych oraz o ich komercjalizacji (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 195) zarządza się co następuje:

§ 1. Ust. 2 § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1927 r. o wydzieleniu z ogólnej administracji państwowej Państwowej Wytwórni Prochu i Materiałów Kruszących w Zagożdżonie w powiecie kozienickim oraz Państwowej Fabryki Karabinów w Warszawie, Państwowej Fabryki Broni Ręcznej w Radomiu, Państwowej Wytwórni Amunicji Działowej i Karabinowej w Skarżysku, tudzież Państwowej Fabryki Sprawdzianów w Warszawie (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 382) otrzymuje następujące brzmienie:

„Przedsiębiorstwo to nosić będzie nazwę „Państwowa Wytwórnia Prochu”. Siedzibą przedsiębiorstwa jest gmina Pionki w powiecie kozienickim”.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*

406.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 29 marca 1932 r.

w celu wykonania ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym, której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 27 stycznia 1932 r.

Na podstawie art. 127 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550), której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 27 stycznia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 110) zarządzam co następuje:

§ 1. Artykuły powołane w niniejszym rozporządzeniu bez bliższego określenia oznaczają postanowienia ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym, której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 27 stycznia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 110).

Do art. 1 p. a.

§ 2. Obowiązkowi podatkowemu podlegają wszystkie przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe

oraz wszystkie inne przedsiębiorstwa, obliczone na zysk, z wyjątkiem przedsiębiorstw, wymienionych w art. 2 i 3 ustawy.

Do art. 2 p. 1.

§ 3. Hodowla inwentarza, mleczarstwo, sadownictwo, ogrodnictwo, pszczelarstwo i gospodarstwo rybne nie podlegają państwowemu podatkowi przemysłowemu w myśl art. 2 p. 1 ustawy tylko wówczas, gdy są związane z gospodarstwami rolnymi lub leśnymi.

Hodowla inwentarza, mleczarstwo, sadownictwo, ogrodnictwo, pszczelarstwo i gospodarstwo rybne, o ile są prowadzone samoistnie, podlegają opodatkowaniu. Tego rodzaju przedsiębiorstwa winny być zaopatrzone w świadectwa przemysłowe według rozdziału XIX cz. II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy. Obrót tego rodzaju przedsiębiorstw ustala się w myśl art. 5 p. 7 ustawy.

Do art. 2 p. 1 lit. b.

§ 4. Mleczarstwo, ogrodnictwo, sadownictwo i rybołówstwo, związane z gospodarstwem rolnym lub leśnym, podlegają państwowemu podatkowi przemysłowemu, o ile są prowadzone zawodowo i zarobkowo, jako wyłączny lub przeważający rodzaj gospodarstwa rolnego lub leśnego.

Który rodzaj gospodarstwa jest przeważający ustala się na podstawie porównania przychodu brutto z gospodarstwa rolnego lub leśnego z przychodem brutto z mleczarstwa, ogrodnictwa, sadownictwa lub rybołówstwa, prowadzonego w sposób wyżej określony, a związanego z danym gospodarstwem rolnym lub leśnym.

Tego rodzaju przedsiębiorstwa podlegające opodatkowaniu winny być zaopatrzone w świadectwa przemysłowe według rozdziału XIX cz. II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy. Obrót tego rodzaju przedsiębiorstw ustala się w myśl art. 5 p. 7 ustawy.

Do art. 2 p. 1 lit. c.

§ 5. Sprzedaż drzewa na pniu przez właściciela obszaru leśnego nie podlega opodatkowaniu, chociażby właścicielem obszaru leśnego była spółka o charakterze przemysłowym lub handlowym, względnie osoba uznana przez kodeks handlowy za handlującą.

Wyręby leśne, dokonywane przez właścicieli obszarów leśnych na cudzy rachunek, podlegają zawsze opodatkowaniu, przyczem za obrót podlegający podatkowi przemysłowemu u właściciela obszaru leśnego uważa się wynagrodzenie za wykonane roboty.

Do art. 2 p. 2.

§ 6. Pojęcie osobnego zakładu handlowego, względnie oddzielnego składu w rozumieniu art. 2 p. 2 ustawy, określają postanowienia art. 11 i 22 ustawy.

Plac, utrzymywany nawet czasowo przez właściciela, względnie dzierżawcę gospodarstwa rolnego lub właściciela gospodarstwa leśnego poza obrębem własnych lub dzierżawionych gruntów, wchodzących w skład powyższych gospodarstw jedynie dla celów przeładowania produktów gospodarstwa

rolnego lub leśnego, jest oddzielnym składem w rozumieniu art. 2 p. 2 ustawy.

W wypadku utrzymywania oddzielnego składu przez właściciela lub dzierżawcę gospodarstwa rolnego, względnie właściciela gospodarstwa leśnego, powstaje obowiązek wykupienia właściwego świadectwa przemysłowego na przedsiębiorstwo handlowe oraz opłacania podatku przemysłowego od obrotu, uzyskanego ze sprzedaży produktów gospodarstwa rolnego lub leśnego, które przez dany skład przeszły.

Do art. 2 p. 3 i 4.

§ 7. O ile przedsiębiorstwa, wymienione w punktach 3 i 4 art. 2 ustawy, poza zaspokojeniem potrzeb własnego gospodarstwa, dokonywują sprzedaży wydobytych surowców lub wyprodukowanych towarów, względnie wykonywują zamówienia na przerób — to w tym wypadku podlegają one opodatkowaniu, przyczem za obrót (art. 5) tych przedsiębiorstw uważa się sumę przychodu brutto osiągniętego ze sprzedaży, względnie przerobu.

Do art. 3 p. 1.

§ 8. Przedsiębiorstwa państwowe, wydzielone z ogólnej administracji państwowej i posiadające odrębną osobowość prawną, podlegają opodatkowaniu na zasadach ogólnych nawet w wypadku, gdy służą wyłącznie potrzebom administracji państwowej.

Przedsiębiorstwa państwowe, niewydzielone z ogólnej administracji państwowej, o ile nie działają wyłącznie na potrzeby administracji państwowej, podlegają podatkowi przemysłowemu, przyczem za podlegający opodatkowaniu obrót (art. 5) uważa się sumę przychodu brutto, uzyskaną z transakcyj dokonanych nie na potrzeby administracji państwowej.

Przy określaniu kategorii świadectw przemysłowych dla przedsiębiorstw, o których mowa w ustępie drugim niniejszego paragrafu, uwzględnia się tylko część obrotu (art. 5), podlegającą opodatkowaniu i w stosunku do tej części obrotu ustala się znamiona miarodajne dla ustalenia kategorii świadectwa przemysłowego (wysokość obrotu, produkcji, ilość pracowników i t. p.)

Przykład:

Państwowe przedsiębiorstwo przemysłowe, podlegające zaliczeniu do świadectwa przemysłowego w myśl rozdziału XIX cz. II. lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, które sprzedaje nie na potrzeby administracji państwowej 50% ogólnej produkcji, winno wykupić świadectwo przemysłowe odpowiadające 50% ogólnej ilości zatrudnionych robotników.

Do art. 3 p. 2.

§ 9. Państwowe koleje żelazne oraz koleje prywatne, będące w zarządzie przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”, łącznie ze wszystkimi urządzeniami, służącymi do zaspakajania własnych potrzeb kolei, nie podlegają opodatkowaniu.

Przedsiębiorstwa służące nie tylko do zaspakajania własnych potrzeb przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”, lecz prowadzone w całości lub w części dla innych celów, podlegają opodatkowaniu

na zasadach ogólnych, przyczem mają zastosowanie przepisy § 8 ustępy drugi i trzeci niniejszego rozporządzenia.

Podlegają podatkowi prywatne koleje żelazne z dowolną trakcją, a w tej liczbie kolejki w miastach i kolejki podmiejskie oraz tramwaje — o ile nie są w zarządzie przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”.

Do art. 3 p. 3.

§ 10. Do przedsiębiorstw użyteczności publicznej zalicza się: wodociągi i kanalizacje, szpitale, laboratoria do badania produktów, zakłady dezynfekcyjne, łaźnie, kąpieliska, rzeźnie, elektrownie, gazownie, telefony, koleje żelazne z trakcją parową, elektryczną lub konną, a w tej liczbie kolejki w miastach i kolejki podmiejskie oraz tramwaje i autobusy.

Również korzystają ze zwolnienia od podatku przemysłowego wszystkie zakłady handlowe i przemysłowe, należące do przedsiębiorstwa użyteczności publicznej, o ile zakłady te z uwagi na rodzaj swej działalności są gospodarczo związane z działalnością przedsiębiorstwa użyteczności publicznej.

§ 11. Przedsiębiorstwa należące do związków samorządowych, a niewymienione w punktach 3, 8 i 9 art. 3 ustawy, jak np. sklepy, apteki, piekarnie i t. p. podlegają opodatkowaniu.

Do art. 3 p. 6.

§ 12. Zakłady naukowe (szkoły) prywatne, chociażby były obliczone na zysk, są całkowicie zwolnione od podatku przemysłowego.

Powyższe zwolnienie dotyczy zarówno szkół ogólnokształcących (szkoły powszechne, średnie, licea i t. p.), jako też wszelkiego rodzaju szkół i kursów zawodowych (akuszerskich, kroju i t. p.). Natomiast nie korzystają ze zwolnienia od podatku przemysłowego przedsiębiorstwa, będące tylko z nazwy szkołami, lecz nie mające charakteru zakładu naukowego, naprz. kursy szoferskie, tańca, fechtunku i t. p.

Internaty przy zakładach naukowych, z wyjątkiem utrzymywanych na koszt Państwa i związków samorządowych, o ile nie podpadają pod ulgę przewidzianą w punkcie 12 art. 3 ustawy, podlegają podatkowi przemysłowemu.

Do art. 3 p. 7.

§ 13. Przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, utrzymywane przez instytucje społeczne, oświatowe i dobroczynne, a niewymienione w punkcie 7 art. 3 ustawy, podlegają opodatkowaniu.

Do art. 3 p. 11.

§ 14. Przemysł ludowy i rzemiosła nie podlegają opodatkowaniu w myśl art. 3 p. 11 ustawy, o ile są wykonywane:

- 1) przez drobnych gospodarzy rolnych lub bezrolnych,
- 2) bez obcych sił pomocniczych,
- 3) ubocznie.

Przemysł ludowy i rzemiosła, które nie odpowiadają chociażby jednemu z powyższych warunków, podlegają opodatkowaniu.

Sprzedaż wyprodukowanych artykułów poza miejscem zamieszkania producenta w oddzielnych zakładach handlowych podlega opodatkowaniu, natomiast sprzedaż tych artykułów na targach podlega opodatkowaniu tylko wówczas, o ile nie ma charakteru dorywczego.

Do art. 3 p. 13.

§ 15. Za kredyt długoterminowy uważa się kredyt hipoteczny, spłacalny w ratach według zgóry ustalonego planu amortyzacyjnego.

Wszystkie inne formy kredytu, chociażby nawet zabezpieczonego hipotecznie, np. na weksle, obligi, rewersy i t. p. zobowiązania, należy uważać za kredyt krótkoterminowy w rozumieniu art. 3 p. 13 ustawy.

W instytucjach kredytu mieszanego (długoterminowego i krótkoterminowego) obroty osiągnięte z operacji kredytu długoterminowego nie podlegają podatkowi.

Do art. 3 p. 15.

§ 16. Za eksport uważa się wywóz towarów poza granice celne Rzeczypospolitej Polskiej. Wywóz na obszar W. M. Gdańska nie korzysta z ulg z art. 3 p. 15 ustawy.

Za transakcje, wynikające z obrotu uszlachetniającego czynnego w rozumieniu art. 3 p. 15 ustawy, należy uważać przerób na rachunek firm zagranicznych surowców oraz półfabrykatów, sprowadzanych z zagranicy, a przeznaczonych po przeróbce do eksportu.

Osiągnięty z tych transakcji zarobek — brutto nie podlega podatkowi przemysłowemu od obrotu.

Obroty, osiągnięte z eksportu węgla oraz wszelkiego rodzaju półfabrykatów i gotowych wyrobów, jak również transakcje z firmami zagranicznymi, wynikające z obrotu uszlachetniającego czynnego, winny być udowodnione prawidłowo prowadzonymi księgami handlowymi eksportera.

Eksport dokonany za pośrednictwem wspólnych biur sprzedaży winien być udowodniony prawidłowo prowadzonymi księgami handlowymi zarówno wspólnego biura sprzedaży, jak również przedsiębiorstwa, eksportującego towary za pośrednictwem tego biura.

Nadto fakt eksportu winien być udowodniony deklaracjami wywozowymi, przewidzianymi w § 50 (wzory Nr. 13 i 12), względnie w § 51 (wzór Nr. 14) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 marca 1930 r. o postępowaniu celnym (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 276).

W razie niemożności przedstawienia przez płatnika deklaracji wywozowych — fakt eksportu może być udowodniony innymi wiarygodnymi dowodami, naprz. zaświadczeniami urzędów celnych, zaświadczeniami eksportowymi związków eksportowych, listami przewozowymi i t. p. Ocena tych dowodów należy do władz wymiarowych.

W wypadku zwolnienia transakcji eksportowych od podatku na podstawie przedstawionego przez płatnika jednego z wyżej wspomnianych dowodów, winna władza wymiarowa na dowodzie tym zaznaczyć, że został on wykorzystany przy wymiarze podatku przemysłowego od obrotu.

W razie wątpliwości, czy dany artykuł należy zaliczyć do surowców lub półfabrykatów albo gotowych wyrobów, mają władze wymiarowe zwracać się za pośrednictwem izb skarbowych o rozstrzygnięcie do Ministerstwa Skarbu.

Ułga z art. 3 p. 15 ustawy dotyczy wyłącznie podatku przemysłowego od obrotu, wobec czego przedsiębiorstwa eksportujące winny być zaopatrzone we właściwe świadectwa przemysłowe.

Obroty osiągnięte z transakcji eksportowych, nieudowodnionych w sposób przepisany (brak prawidłowych ksiąg handlowych, brak dowodów wywozowych i t. p.), nie mogą korzystać ze zwolnienia od podatku i podlegają opodatkowaniu według stawek podatkowych, przewidzianych w art. 7 ustawy.

Obroty osiągnięte z wywozu na obszar W. M. Gdańska podlegają opodatkowaniu według stawek podatkowych, przewidzianych w art. 7 ustawy.

Wynagrodzenia, uzyskane przez przedsiębiorstwa komisowe, pośrednictwa handlowego, ekspedycyjne, transportowe i t. p. z tytułu transakcji eksportowych nie korzystają ze zwolnienia od podatku z art. 3 p. 15 ustawy.

Do art. 3 ustęp ostatni.

§ 17. Komisja szacunkowa może wyjątkowo zwalniać od podatku przemysłowego od obrotu ubogich płatników, których podatek na rzecz Skarbu Państwa nie przekracza kwoty rocznej 100 złotych.

Zwolnienie to może nastąpić jedynie za zgodą przewodniczącego komisji równocześnie z wymiarem podatku przemysłowego od obrotu.

O ile jeden i ten sam płatnik posiada kilka przedsiębiorstw, to może on być zwolniony od podatku przemysłowego od obrotu na zasadzie art. 3 ust. ostatni ustawy tylko w tym wypadku, gdy łączna suma podatku na rzecz Skarbu Państwa, przypadającego od wszystkich przedsiębiorstw danego płatnika, nie przekracza kwoty rocznej 100 złotych.

Do art. 5.

§ 18. Za przychód brutto uważa się pełną należność sprzedawcy z tytułu zawartej transakcji.

Wszelkiego rodzaju prowizje i inne wynagrodzenia, wypłacane przez przedsiębiorstwo komisanom i pośrednikom, nie są potrącalne z obrotu tegoż przedsiębiorstwa, jako jego koszty handlowe.

Odsetki za dyskonto weksla, pobrane przez sprzedawcę przy sprzedaży towaru na weksle, nie są potrącalne od przychodu brutto i stanowią w całości obrót, podlegający opodatkowaniu.

Tak samo nie są potrącalne od przychodu brutto odsetki pobrane przez sprzedawcę przy sprzedaży towaru na kredyt bez przyjmowania weksli.

Odsetki prolongacyjne i odsetki zwłoki, pobrane od nabywców towarów z powodu niezapłacenia w umówionym terminie pokredytowanej ceny kupna, nie stanowią części obrotu, podlegającego opodatkowaniu.

Kwoty, uzyskane ze sprzedaży części majątku nie stanowiącego przedmiotu ani obrotu, ani też produkcji przedsiębiorstwa, nie są obrotami podlegającymi opodatkowaniu.

Doręczenie towaru przez przedsiębiorstwo wierzycielowi w celu pokrycia zobowiązania stanowi transakcję podlegającą opodatkowaniu.

Również sumy uzyskane ze sprzedaży egzekucyjnych na pokrycie ciążących na przedsiębiorstwie zobowiązań stanowią część podlegającego opodatkowaniu obrotu.

Do art. 5 ustęp pierwszy p. 2.

§ 19. Obrót w instytucjach kredytu krótkoterminowego, jako też w domach bankowych i kantorach wymiany składa się z dwóch części: pierwszą stanowi suma pobranych i należnych procentów, prowizji, komisowego, tudzież innych tym podobnych wynagrodzeń za świadczenia, drugą zaś częścią jest zysk brutto, osiągnięty z operacji obcemi walutami, dewizami, czekami zagranicznymi oraz wszelkiego rodzaju papierami wartościowymi.

Straty, poniesione na operacjach, stanowiących drugą część obrotu nie podlegają potrąceniu od pierwszej części składowej obrotu.

Za zysk brutto, osiągnięty z operacji obcemi walutami, dewizami, czekami zagranicznymi oraz wszelkiego rodzaju papierami wartościowymi, uważa się różnicę pomiędzy ceną uzyskaną przy sprzedaży wymienionych wyżej walorów, a ceną nabycia tychże walorów, względnie, gdy nabycie nastąpiło w ubiegłych okresach operacyjnych, wartością danych walorów, wykazaną w bilansie otwarcia danego okresu operacyjnego.

Z obrotu, określonego w art. 5 ustęp pierwszy p. 2 ustawy, nie są potrącalne wszelkie koszty, związane z osiągnięciem obrotu, a w szczególności koszty redyskonta weksli.

Nie wlicza się do podlegającego opodatkowaniu obrotu kwot pobranych od klientów na pokrycie wydatków na książeczki czekowe, koszty protestu, kurtaż, asekurację, porto, depesze i t. p. po należytem udowodnieniu, że kwoty te stanowią tylko zwrot faktycznie poniesionych wydatków w zastępstwie klientów. W wypadku, gdy pobrane kwoty przekraczają wydatki faktycznie poniesione, kwoty pobrane z powyższego tytułu od klientów podlegają opodatkowaniu w całości.

Do art. 5 ustęp pierwszy p. 3.

§ 20. Składki dodatkowe (należności manipulacyjne, na fundusz rezerwowy i t. p.), jako wynikające z umowy o ubezpieczenie, stanowią część obrotu podlegającego opodatkowaniu.

Opłaty stemplowe, pobrane przez instytucje ubezpieczeniowe od ubezpieczonych, jako nie wynikające z umowy o ubezpieczenie, nie podlegają włączeniu do podstaw opodatkowania.

Do art. 5 ustęp pierwszy p. 1, 4 i 7.

§ 21. Za obrót przy wykonaniu robót, względnie dostaw uważa się sumy zarówno otrzymane, jak i należne z tytułu robót i dostaw, wykonanych w danym okresie wymiarowym.

Do art. 5 ustęp pierwszy p. 5.

§ 22. W trybie określonym w art. 5 ustęp pierwszy p. 5 ustawy ustala się również obrót naftowych przedsiębiorstw magazynowo-tłocznionych.

§ 23. Podlegający opodatkowaniu obrót przedsiębiorstw handlowych, osiągnięty ze sprzedaży wyrobów państwowego monopolu tytoniowego i spirytusowego, ustala się w myśl art. 5 ustęp pierwszy p. 5 ustawy, przyjmując jako obrót sumę, stanowiącą różnicę między ceną pobieraną przez państwowy monopol, a wyznaczoną przez tenże monopol ceną sprzedażną.

Przepis powyższy ma również zastosowanie przy sprzedaży wyrobów państwowego monopolu spirytusowego w naczyniach zamkniętych przez zakłady gastronomiczne, posiadające uprawnienia na detaliczną sprzedaż napojów alkoholowych z wyszynkiem (restauracje II rzędu, karczmy i domy zajazdne).

Sprzedaż znaczków stemplowych, pocztowych oraz weksli, dokonywana przez przedsiębiorstwa handlowe na podstawie udzielonych przez właściwe władze koncesyj, podlega opodatkowaniu podatkiem przemysłowym od obrotu jedynie od otrzymanego z tego tytułu wynagrodzenia komisowego.

§ 24. Nie uważa się za komisowe przedsiębiorstw, dokonywujących zakupu towarów w imieniu własnym na rachunek osób trzecich. Przedsiębiorstwa komisowego zakupu należy traktować bądź jako przedsiębiorstwa skupu zawodowego, bądź jako przedsiębiorstwa handlu towarowego w zależności od ich charakteru.

Stosunek „del credere” nie stanowi przeszkody do uznania komisów.

Przedsiębiorstwa komisowe, działające na rachunek: a) firm zagranicznych oraz innych osób zamieszkałych, względnie mających siedzibę poza granicami politycznymi Rzeczypospolitej Polskiej, b) przedsiębiorstw, gospodarstw i osób niepodlegających państwowemu podatkowi przemysłowemu w myśl art. 1 ustawy, względnie zwolnionych od tego podatku w myśl art. 2 i 3 ustawy — opłacają podatek od pełnego obrotu towarowego według stawek w zależności od charakteru sprzedaży.

Przepis ustępu poprzedniego nie ma zastosowania do komisowej sprzedaży zboża, dokonywanej na rachunek producentów rolnych. Za zboże uważa się: pszenicę, żyto, owies, jęczmień, grykę, proso, kukurydzę i koniski żab.

Przedsiębiorstwa względnie zajęcia przemysłowe pośrednictwa handlowego, posiadające towary osób trzecich w konsygnacji i działające w imieniu i na rachunek osób, wymienionych w ustępie trzecim niniejszego paragrafu, nieopłacających państwowego podatku przemysłowego od sprzedaży powyższych towarów, — opłacają podatek od pełnego obrotu towarowego według stawek w zależności od charakteru sprzedaży.

Przedsiębiorstwa i zajęcia, wymienione w ustępach trzecim i piątym niniejszego paragrafu, winny być zaopatrzone w świadectwa przemysłowe według rozdziału I cz. II lit. A. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

Obowiązek prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych nie ciąży na przedsiębiorstwach, względnie zajęciach przemysłowych pośrednictwa handlowego.

Wyklucza stosunek pośrednictwa handlowego:

- a) udzielenie „del credere”;
- b) utrzymywanie zakładów handlowych (art. 11 ustawy) dla sprzedaży towarów firm, w imieniu i na rachunek których działa przedsiębiorstwo pośrednictwa handlowego oraz utrzymywania składów (art. 22 ustawy);
- c) fakturowanie towarów w swoim imieniu.

Obrót przedsiębiorstw, względnie zajęć przemysłowych pośrednictwa handlowego, działających w imieniu i na rachunek osób trzecich, nieopłacających państwowego podatku przemysłowego, a nie posiadających towarów tychże osób trzecich w konsygnacji i nie podpadających pod przepisy ustępu poprzedniego niniejszego paragrafu, — podlega opodatkowaniu w myśl art. 5 ustęp pierwszy p. 5 ustawy.

§ 25. Podlegający opodatkowaniu obrót przedsiębiorstw ekspedycyjnych, przewozowych i komunikacyjnych stanowią wszelkie wynagrodzenia (prowizje, komisowe i t. p.) za świadczenia i usługi, uskutecznione w granicach zawartych z klientami umów.

Do art. 5 ustęp pierwszy p. 6.

§ 26. W przedsiębiorstwach gastronomicznych, hotelowych i t. p. uważa się za podlegający opodatkowaniu obrót również doliczane do rachunków dodatki na służbę zajętą w przedsiębiorstwie.

Do art. 5 ustęp pierwszy p. 7.

§ 27. Obrót przedsiębiorstwa przemysłowego, uzyskany ze sprzedaży nabytych surowców i półfabrykatów, względnie materiałów pomocniczych, tudzież artykułów, nie wchodzących w zakres jego działalności, nie stanowi obrotu przedsiębiorstwa przemysłowego w myśl art. 5 ustęp pierwszy p. 7 ustawy, lecz jest obrotem przedsiębiorstwa handlu towarowego w myśl art. 5 ustęp pierwszy p. 1 ustawy.

Na powyższe przedsiębiorstwo handlu towarowego winno być nabyte odrębne świadectwo przemysłowe dla przedsiębiorstw handlowych.

§ 28. W kopalniach ropy naftowej wyłącza się z przychodu brutto, stanowiącego obrót przedsiębiorstwa, wartość ropy i gazów, przypadającą na udziały brutto, obciążoną już podatkiem od kapitałów i rent.

Do art. 5 ustęp pierwszy p. 8.

§ 29. W wypadku przerobu wyrobów firmy zagranicznej przez krajowe przedsiębiorstwo przemysłowe, przedsiębiorstwo to opłaca podatek w myśl art. 5 ustęp pierwszy p. 8 ustawy, zaś od sprzedaży wyrobów, wytworzonych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, winien być opłacony podatek w myśl art. 5 ustęp pierwszy p. 1 ustawy przez daną firmę zagraniczną, względnie jej krajowy oddział handlowy, komisanta lub przedstawiciela.

O ile krajowe przedsiębiorstwo przemysłowe, przerabiające wyroby firmy zagranicznej, dostarcza krajowym odbiorcom wytworzone wyroby bezpośrednio na skutek zleceń firmy zagranicznej, wówczas przedsiębiorstwo to winno opłacać podatek również i od transakcji sprzedaży (art. 5 ustęp pierwszy p. 1 ustawy).

§ 30. W młynach gospodarczych, t. j. młynach dokonywujących wyłącznie przemiału przywiezione-

go cudzego zboża za wynagrodzeniem w ten sposób, iż właściciel otrzymuje przetwory z własnego zboża, płacąc wynagrodzenie za przemiał, czy to w pieniądzu, czy też w naturze, podlegający opodatkowaniu obrót stanowi wynagrodzenie za przemiał. Nie stoi na przeszkodzie do ustalenia obrotu młynów gospodarczych w myśl art. 5 ustęp pierwszy p. 8 ustawy fakt wydania od razu z posiadanych zapasów produktu gotowego, o ile zapasy te pochodzą z wynagrodzenia za przemiał dokonany poprzednio dla innych osób.

W młynach handlowych, które obok transakcji sprzedaży produktów mącznych, uzyskanych z zakupionego na własny rachunek zboża, sprzedają również produkty mączne w drodze wymiany za zboże, kalkulując przytem, o ile chodzi o ceny zboża i produktów mącznych — według cen, istniejących na rynku zbożowym, całkowity obrót ustala się w myśl art. 5 ustęp pierwszy p. 7 ustawy.

W młynach handlowo-gospodarczych (o charakterze mieszanym) należy obrót, uzyskany ze sprzedaży (wymiany) produktów przemiałowych z zakupionego na własny rachunek zboża, ustalać w myśl art. 5 ustęp pierwszy p. 7 ustawy. Obrót zaś uzyskany z transakcji, dokonanych na zasadach, o których mowa w ustępie 1-ym niniejszego paragrafu, t. j. o ile za zboże, przywiezione celem przemielenia młyn wydaje gotowe produkty mączne z zapasów posiadanych, jednak tylko uzyskanych ze zboża przywiezionego do przemiału, nie zaś ze zboża w tym celu zakupionego, ustala się w myśl art. 5 ustęp pierwszy p. 8 ustawy.

Do art. 5 ustęp pierwszy p. 10.

§ 31. Wydatki wyłożone w zastępstwie i na rachunek klienta, naprz. opłaty stemplowe od podań i pism, opłaty sądowe i t. p., wyłączają się z podstaw opodatkowania, o ile płatnik z tych wydatków wyrachowuje się wobec swych klientów i udowodni zarówno fakt ich poniesienia, jak i wyrachowania.

Wydatki kancelaryjne nie podlegają wyłączeniu z podstaw opodatkowania.

Do art. 7.

§ 34. Stawka podatku przemysłowego od obrotu wynosi:

Artykuł	R ó d z a j o b r o t ó w W y s z c z e g ó l n i e n i e	S t a w k a p o d a t k o w a					
		w 1932 r.	w 1933 r.	w 1934 r.	w 1935 r.	w 1936 r.	w 1937 r. i latach następ- nych
5, ustęp pierwszy p. 1.	A. Przedsiębiorstwa handlu towarowego (cz. II lit. A. rozdziały I i XII taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy)						
	I. Prowadzące prawidłowe księgi handlowe:						
	a) od obrotów, osiągniętych ze sprzedaży hurtowej (w rozumieniu art. 7 ustawy)	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%
	b) od obrotów, osiągniętych z wszelkiego rodzaju sprzedaży z wyjątkiem obrotów ze sprzedaży hurtowej (w rozumieniu art. 7 ustawy)						

Do art. 5 ustęp trzeci.

§ 32. Podatki konsumcyjne państwowe i komunalne, o ile nie są przez przedsiębiorstwa przemysłowe inkasowane, a mieszczą się już w cenie towaru, nie mogą być wyłączone z podstaw opodatkowania.

Przepis ustępu 3 art. 5 ustawy dotyczy jedynie przedsiębiorstw przemysłowych i nie odnosi się do przedsiębiorstw handlowych, chociażby takowe w zastępstwie przedsiębiorstw przemysłowych opłacały podatki konsumcyjne.

Nie dolicza się do podlegającego opodatkowaniu obrotu:

a) w przedsiębiorstwach produkujących karty do gry — opłat od kart do gry (art. 10 ustawy z dn. 18 marca 1931 r. — Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 171);

b) w przedsiębiorstwach przewozowych (autobusach) — opłat określonych w art. 18 ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o państwowym funduszu drogowym (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 81);

c) u sprzedawców energii elektrycznej — państwowego podatku od energii elektrycznej (ustawa z dnia 17 grudnia 1931 r. — Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 880) wraz z dodatkiem komunalnym, chociażby nawet pobranego w łącznej kwocie należności za energię elektryczną bez specjalnego jego wyodrębnienia.

Kwoty uiszczone tytułem podatku przemysłowego nie są potrącalne od obrotu.

Do art. 5 ustęp ostatni.

§ 33. Bonifikacje, t. j. obniżki ceny sprzedaży, podlegają wyłączeniu z podstaw opodatkowania pod warunkiem udzielenia ich w tym samym okresie podatkowym, w którym dokonano odnośnych transakcji sprzedaży.

Wynikłe na dłużnikach straty w żadnym wypadku nie mogą być wyłączone z podstaw opodatkowania.

Artykuł	Rodzaj obrotów	Stawka podatkowa					
	Wyszczególnienie	w 1932 r.	w 1933 r.	w 1934 r.	w 1935 r.	w 1936 r.	w 1937 r. i latach następnych
5. ustęp pierwszy p. 2.	oraz z wyjątkiem obrotów, osiągniętych ze sprzedaży artykułów spożywczych pierwszej potrzeby . . .	1,5%					
	c) od obrotów, osiągniętych ze sprzedaży artykułów spożywczych pierwszej potrzeby, z wyjątkiem obrotów ze sprzedaży hurtowej w rozumieniu art. 7 ustawy	1%	0,75%	0,75%	0,75%	0,75%	0,75%
	d) od obrotów, osiągniętych z dostaw dla instytucji państwowych i samorządowych	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%
	II. Nieprowadzące prawidłowych ksiąg handlowych:						
	a) od obrotów, osiągniętych z wszelkiego rodzaju sprzedaży, a w tej liczbie i z dostaw dla instytucji państwowych i samorządowych, z wyjątkiem obrotów osiągniętych z detalicznej i drobnej sprzedaży artykułów spożywczych pierwszej potrzeby	2%					
	b) od obrotów, osiągniętych z detalicznej i drobnej sprzedaży artykułów spożywczych pierwszej potrzeby	1%	1%	1%	1%	1%	1%
	B. Przedsiębiorstwa skupu zawodowego.						
	I. Kategorji I, II i III świadectw przemysłowych (Cz. II lit. A. rozdział II taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy):						
	a) prowadzące prawidłowe księgi handlowe od obrotów wszelkiego rodzaju towarami	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%
	b) nieprowadzące prawidłowych ksiąg handlowych od obrotów wszelkiego rodzaju towarami	2%	1%	1%	1%	1%	1%
	II. Kategorji IV świadectw przemysłowych (cz. II lit. A. rozdział II taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy) zarówno prowadzące, jak i nieprowadzące prawidłowych ksiąg handlowych od obrotów wszelkiego rodzaju towarami	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%
	Instytucje kredytu krótkoterminowego, domy bankowe i kantory wymiany (cz. II lit. A. rozdział III taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy).						
	I. Prowadzące prawidłowe księgi handlowe:						
	a) od obrotów, osiągniętych w formie pobranych i należnych procentów, prowizji, komisowego, tudzież innych tym podobnych wynagrodzeń za świadczenia	1%	1%	1%	1%	1%	1%
	b) od obrotów, osiągniętych w formie zysku brutto z operacji obcemi wa-						

Artykuł	Rodzaj obrotów	Stawka podatkowa					
	Wyszczególnienie	w 1932 r.	w 1933 r.	w 1934 r.	w 1935 r.	w 1936 r.	w 1937 r. i latach następ- nych
	I. Imitacjami, dewizami, czekami zagranicznymi, tudzież wszelkiego rodzaju papierami wartościowymi . . .	2%	2%	2%	2%	2%	2%
	II. Nieprowadzące prawidłowych ksiąg handlowych: od wszelkiego rodzaju obrotów . .	2%	2%	2%	2%	2%	2%
5, ustępn pierwszy p. 3.	Institucje ubezpieczeniowe (cz. II lit. A. rozdział IV taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy) od wszelkiego rodzaju obrotów	2%	2%	2%	2%	2%	2%
5, ustępn pierwszy p. 4.	A. Samoistne przedsiębiorstwa dostaw (cz. II lit. A. rozdział V taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy)						
	a) prowadzące prawidłowe księgi handlowe od wszelkiego rodzaju obrotów	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%
	b) nieprowadzące prawidłowych ksiąg handlowych od wszelkiego rodzaju obrotów	2%	1%	1%	1%	1%	1%
	B. Samoistne przedsiębiorstwa robót (cz. II, lit. A. rozdział V taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy)						
	I. Prowadzące prawidłowe księgi handlowe:						
	a) od obrotów uzyskanych przy budowie domów mieszkalnych	1%	1%	1%	1%	1%	1%
	b) od wszelkiego rodzaju obrotów z wyjątkiem obrotów uzyskanych przy budowie domów mieszkalnych	2%	2%	1,75%	1,50%	1,25%	1%
	II. Nieprowadzące prawidłowych ksiąg handlowych: od wszelkiego rodzaju obrotów . .	2%	2%	2%	2%	2%	2%
5, ustępn pierwszy p. 5.	A. Przedsiębiorstwa komisowe oraz pośrednictwa handlowego (cz. II lit. A. rozdział VI taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy)	4%	4%	4%	4%	4%	4%
	B. Przedsiębiorstwa ekspedycyjne i przewozowe (cz. II lit. A. rozdział VI taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy) od wszelkiego rodzaju obrotów . .	1,5%	1,5%	1,5%	1,5%	1,5%	1,5%
	C. Pozostałe przedsiębiorstwa, wymienione w rozdziale VI, cz. II. lit. A. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, oraz przedsiębiorstwa komunikacyjne (cz. II lit. B. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy) od wszelkiego rodzaju obrotów . .	2%	2%	2%	2%	2%	2%

Artykuł	Rodzaj obrotów	Stawka podatkowa					
	Wyszczególnienie	w 1932 r.	w 1933 r.	w 1934 r.	w 1935 r.	w 1936 r.	w 1937 r. i latach następnych
5. ustęp pierwszy p. 6.	A. Przedsiębiorstwa wydawnictw książek, drukowanych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (cz. II lit. A. rozdział XXI taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy)						
	a) prowadzące prawidłowe księgi handlowe	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%
	b) nieprowadzące prawidłowych ksiąg handlowych	2%	2%	2%	2%	2%	2%
	B. Inne przedsiębiorstwa handlowe (cz. II lit. A. rozdziały: VII, VIII, IX, X, XI, XIII, XIV, XV, XVI, XVII, XVIII, XIX, XX i XXI taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy) zarówno prowadzące jak i nieprowadzące prawidłowych ksiąg handlowych						
	od wszelkiego rodzaju obrotów . .	2%	2%	2%	2%	2%	2%
5. ustęp pierwszy p. 7.	A. Przedsiębiorstwa przemysłowe kategorii I — IV świadectw przemysłowych (cz. II lit. C. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy).						
	I. Prowadzące prawidłowe księgi handlowe:						
	a) od obrotów ze sprzedaży wydobytych surowców lub wyprodukowanych towarów krajowym przedsiębiorstwom przemysłowym (nie wyłączając przedsiębiorstw budowlanych), zarówno opłacającym podatek przemysłowy, jak i nieopłacającym tego podatku, z wyjątkiem obrotów, osiągniętych ze sprzedaży artykułów, przeznaczonych na inwestycje nabywającego przedsiębiorstwa oraz remonty (§ 38 nin. rozp.)	1%	1%	0,875%	0,75%	0,625%	0,50%
	b) od pozostałych obrotów, a w tej liczbie i obrotów, osiągniętych ze sprzedaży artykułów, przeznaczonych na inwestycje nabywającego przedsiębiorstwa oraz remonty z wyjątkiem obrotów, osiągniętych przez przedsiębiorstwa budowlane przy budowie domów mieszkalnych oraz przez młyny i olejarnie . .	2%	2%	1,75%	1,50%	1,25%	1%
	c) od obrotów, osiągniętych przez przedsiębiorstwa budowlane przy budowie domów mieszkalnych . .	1%	1%	1%	1%	1%	1%
	d) od obrotów, osiągniętych przez młyny oraz olejarnie z wyjątkiem obrotów w p. a) wymienionych . . .	1%	1%	1%	1%	1%	1%
	II. Nieprowadzące prawidłowych ksiąg handlowych:						

Artykuł	Rodzaj obrotów	Stawka podatkowa					
	Wyszczególnienie	w 1932 r.	w 1933 r.	w 1934 r.	w 1935 r.	w 1936 r.	w 1937 r. i latach następ- nych
	a) od obrotów ze sprzedaży wydobytych surowców lub wyprodukowanych towarów krajowym przedsiębiorstwem przemysłowym (nie wyłączając przedsiębiorstw budowlanych), zarówno opłacającym podatek przemysłowy, jak i nieopłacającym tego podatku, z wyjątkiem obrotów, osiągniętych ze sprzedaży artykułów, przeznaczonych na inwestycje nabywającego przedsiębiorstwa oraz remonty (§ 38 nin. rozp.)	1%	1%	1%	1%	1%	1%
	b) od pozostałych obrotów, a w tej liczbie i obrotów, osiągniętych ze sprzedaży artykułów, przeznaczonych na inwestycje nabywającego przedsiębiorstwa oraz remonty.	2%	2%	2%	2%	2%	2%
	B. Przedsiębiorstwa przemysłowe kategorii V — VIII świadectw przemysłowych (cz. II lit. C. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy)						
	a) od obrotów ze sprzedaży wydobytych surowców lub wyprodukowanych towarów krajowym przedsiębiorstwem przemysłowym (nie wyłączając przedsiębiorstw budowlanych), zarówno opłacającym podatek przemysłowy, jak i nieopłacającym tego podatku z wyjątkiem obrotów, osiągniętych ze sprzedaży artykułów, przeznaczonych na inwestycje nabywającego przedsiębiorstwa oraz remonty (§ 38 nin. rozp.)	1%	1%	0,875%	0,75%	0,625%	0,50%
	b) od pozostałych obrotów, a w tej liczbie i obrotów, osiągniętych ze sprzedaży artykułów, przeznaczonych na inwestycje nabywającego przedsiębiorstwa oraz remonty, z wyjątkiem obrotów, osiągniętych przez prowadzące prawidłowe księgi handlowe przedsiębiorstwa budowlane przy budowie domów mieszkalnych oraz prowadzące prawidłowe księgi handlowe młyny i olejarnie	2%	2%	1,75%	1,50%	1,25%	1%
	c) od obrotów, osiągniętych przez prowadzące prawidłowe księgi handlowe przedsiębiorstwa budowlane przy budowie domów mieszkalnych	1%	1%	1%	1%	1%	1%
	d) od obrotów, osiągniętych przez prowadzące prawidłowe księgi handlowe młyny oraz olejarnie, z wyjątkiem obrotów w p. a) wymienionych	1%	1%	1%	1%	1%	1%

Artykuł	Rodzaj obrotów	Stawka podatkowa					
	Wyszczególnienie	w 1932 r.	w 1933 r.	w 1934 r.	w 1935 r.	w 1936 r.	w 1937 r. i latach następ- nych
	C. Pracownie i zajęcia rzemieślnicze (rękodzielnicze) — cz. II lit. C. rozdział XIX taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy — pod warunkiem posiadania przez właściciela pracowni lub wykonywującego zajęcie karty rzemieślniczej, a na obszarze województwa śląskiego — poświadczenia władzy przemysłowej I instancji: a) od obrotów ze sprzedaży wydobytych surowców lub wyprodukowanych towarów krajowym przedsiębiorstwom przemysłowym (nie wyłączając przedsiębiorstw budowlanych), zarówno opłacającym podatek przemysłowy, jak i nieopłacającym tego podatku, z wyjątkiem obrotów, osiągniętych ze sprzedaży artykułów, przeznaczonych na inwestycje nabywającego przedsiębiorstwa oraz remonty (§ 38 nin. rozp.) * * * * * b) od obrotów, osiągniętych z detalicznej i drobnej sprzedaży artykułów spożywczych pierwszej potrzeby . c) od pozostałych obrotów * * * *	1%	1%	0,875%	0,75%	0,625%	0,50%
		1%}	1%	1%	1%	1%	1%
		1,5%}					
5. ustęp pierwszy p. 8.	A. Przedsiębiorstwa przemysłowe (cz. II lit. C. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy) od wszelkiego rodzaju obrotów . . . B. Pracownie i zajęcia rzemieślnicze (rękodzielnicze) — cz. II lit. C. rozdział XIX taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy — pod warunkiem posiadania przez właściciela pracowni lub wykonywującego zajęcie karty rzemieślniczej, a na obszarze województwa śląskiego — poświadczenia władzy przemysłowej I instancji od wszelkiego rodzaju obrotów * * *	2%	2%	2%	2%	2%	2%
		1,5%	1%	1%	1%	1%	1%
5. ustęp pierwszy p. 9.	Przedsiębiorstwa przemysłowe (poza objętymi art. 5 p. 7 i art. 5 p. 8 ustawy) dorożkarstwo, furmaństwo (cz. II lit. C. — rozdział XIX taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy) od wszelkiego rodzaju obrotów * * *	2%	2%	2%	2%	2%	2%
5. ustęp pierwszy p. 10	A. Samodzielne wolne zajęcia zawodowe od wszelkiego rodzaju obrotów . . . B. Zajęcia przemysłowe (cz. III lit. D. taryfy, stanowiącej zał. do art. 23 usta-	2%	2%	2%	2%	2%	2%

Artykuł	Rodzaj obrotów	Stawka podatkowa					w 1937 r. i latach następ- nych
	Wyszczególnienie	w 1932 r.	w 1933 r.	w 1934 r.	w 1935 r.	w 1936 r.	
	wy) — z wyjątkiem zajęć przemysłowych pośrednictwa handlowego od wszelkiego rodzaju obrotów . . .	2%	2%	2%	2%	2%	2%
	C. Zajęcia przemysłowe pośrednictwa handlowego (kateg. II—b. cz. III lit. D. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy)						
	od wszelkiego rodzaju obrotów . . .	4%	4%	4%	4%	4%	4%

Do art. 7.

§ 35. Jeżeli w jednym zakładzie są prowadzone różnorodne operacje, nie stanowiące jednak odrębnych przedsiębiorstw (art. 11 — 18), a do określenia obrotu z tych operacji stosują się różne punkty ustępu pierwszego art. 5 ustawy, jak również do wymiaru podatku odmienne stawki podatkowe (art. 7 ustawy), to obrót, osiągnięty z każdego rodzaju operacji, względnie podlegający różnym stawkom podatkowym, określa się odrębnie.

Przykłady:

A. Przedsiębiorstwo przemysłowe prowadzi następujące operacje:

- a) produkuje wyroby z własnych materiałów;
- b) przyjmuje do przeróbki cudze materiały.

Dla operacji pod a) — obrót ustala się w myśl punktu 7 ustępu pierwszego art. 5 ustawy, dla operacji zaś pod b) — zgodnie z punktem 8 ustępu pierwszego tegoż artykułu.

B. Przedsiębiorstwo handlu towarowego, prowadzące prawidłowe księgi handlowe, sprzedaje towary częściowo kupcom dla dalszej odprzedaży, częściowo zaś konsumentom (nie w ładunkach lub ilościach wagonowych). Obrót, osiągnięty ze sprzedaży towarów kupcom dla dalszej odprzedaży, należy ustalić odrębnie, stosując stawkę podatkową, przewidzianą w art. 7 lit. A. p. 1a. ustawy, do pozostałego zaś obrotu należy zastosować stawkę podatkową, przewidzianą w art. 7 lit. A. p. 3 lub 4 ustawy w r. 1932, względnie w art. 7 lit. B p. 1 ustawy w latach następnych.

Do art. 7 lit. A. p. 3.

§ 36. Za detaliczną sprzedaż uważa się sprzedaż wszelkiego rodzaju towarów w mniejszych ilościach zarówno drobnym kupcom, jak i spożywcem.

O ile sprzedaż w mniejszych ilościach drobnym kupcom celem dalszej odprzedaży została uskuteczniiona przez przedsiębiorstwa handlu towarowego, prowadzące prawidłowe księgi handlowe, wówczas obrót z tego rodzaju sprzedaży uważa się za hurtowy w rozumieniu art. 7 ustępu przedostatni ustawy, wobec czego obrót ten korzysta z ulgowej 0,5%-owej stawki podatkowej, przewidzianej w art. 7 lit. A. p. 1a. ustawy.

Do art. 7 lit. A. p. 9.

§ 37. Stawka podatkowa z art. 7 lit. A. p. 9 ustawy ma zastosowanie do obrotów wymienionych w art. 5 p. 7 ustawy, a osiągniętych przez przedsiębiorstwa przemysłowe ze sprzedaży wydobytych surowców lub wyprodukowanych towarów krajowym przedsiębiorstwom przemysłowym, a w tej liczbie również przedsiębiorstwom niepodlegającym podatkowi przemysłowemu (art. 2 i 3 ustawy), względnie zwolnionym od tego podatku na zasadzie art. 94 i 122 ustawy, a w szczególności także przedsiębiorstwom państwowym, względnie komunalnym, nieopłacającym podatku przemysłowego.

Ulgą z art. 7 lit. A. p. 9 ustawy ma również zastosowanie do obrotów, osiągniętych przez przedsiębiorstwa przemysłowe ze sprzedaży towarów przedsiębiorstwom budowlanym, obowiązującym do wykupienia świadectw przemysłowych w myśl rozdziału XIX — cz. II — lit. C. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

§ 38. Sprzedaż towarów przeznaczonych na inwestycje nabywającego przedsiębiorstwa przemysłowego, tudzież remonty nie korzysta ze stawki, przewidzianej w art. 7 lit. A. p. 9 ustawy.

Za towary przeznaczone na inwestycje uważa się artykuły, które stanowią część składową majątku lub inwentarza (budynki, maszyny, urządzenia fabryczne i biurowe i t. p.), a nie są przeznaczone dla celów produkcji.

Za remonty uważa się tylko takie naprawy, które zwiększają wartość przedmiotów inwestycyjnych.

§ 39. Dla uzyskania stawki podatkowej z art. 7 lit. A. p. 9 ustawy nie jest niezbędne prowadzenie prawidłowych ksiąg handlowych do końca r. 1933. Natomiast warunkiem uzyskania obniżonej do połowy powyższej stawki w myśl art. 7 lit. H. ustawy przez przedsiębiorstwa przemysłowe kategorii I—IV świadectw przemysłowych (cz. II lit. C. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy) jest prowadzenie prawidłowych ksiąg handlowych począwszy od 1 stycznia 1934 r.

Do art. 7 lit. A. p. 3, 10, lit. B. p. 3.

§ 40. Na obszarze województwa śląskiego poświadczenia władz przemysłowych I instancji zastępują karty rzemieślnicze.

W wypadku nieposiadania karty rzemieślniczej (poświadczenia władzy przemysłowej I instancji) przez właściciela pracowni rzemieślniczej lub rękodzielniczej, odnośne pracownie opłacają podatek na zasadach, określonych dla przedsiębiorstw przemysłowych i nie korzystają z ulg, przewidzianych dla rzemieślników.

Do art. 7 ustęp trzeci.

§ 41. W razie wątpliwości w sprawach dotyczących przerobu towarów przez przedsiębiorstwa handlowe, władze podatkowe winny zwracać się za pośrednictwem izb skarbowych do Ministerstwa Skarbu, które zasięgnie opinii Izby Przemysłowo-Handlowych i na podstawie tej opinii wyda decyzję.

Do art. 7 ustęp piąty.

§ 42. Za sprzedaż hurtową podlegającą ulgowej stawce podatkowej uważa się:

A) sprzedaż wszelkiego rodzaju towarów w dowolnych ilościach przez przedsiębiorstwa handlowe: 1) kupcom, przemysłowcom, kółkom rolniczym, producentom rolnym, przedsiębiorstwom państwowym i komunalnym (handlowym i przemysłowym, zarówno podlegającym podatkowi przemysłowemu, jak i zwolnionym od tego podatku), tudzież instytucjom ubezpieczeń społecznych, — celem odprzedaży lub produkcji, 2) przedsiębiorstwom komunikacyjnym (cz. II lit. B. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy), zarówno podlegającym podatkowi przemysłowemu, jak i zwolnionym od tego podatku — także celem eksploatacji;

B) wszelkie sprzedaże innego rodzaju aniżeli wyszczególnione w punkcie A), a w szczególności sprzedaże konsumentom, kupcom i przemysłowcom nie dla celów odprzedaży lub produkcji i t. p. — o ile są dokonane w ładunkach wagonowych, względnie partiami odpowiadającymi pełnemu ładunkowi 10-tonnowego wozu towarowego.

Za sprzedaż dla celów produkcji uważa się wszelką sprzedaż towarów przedsiębiorstwom przemysłowym z wyjątkiem sprzedaży towarów dla celów inwestycyjnych oraz dla remontów (§ 38 nin. rozp.), jak również z wyjątkiem sprzedaży dla konsumpcji niezwiązanej z produkcją (naprz. — sprzedaż papieru dla celów kancelaryjnych przedsiębiorstwom przemysłowym, nieprzerabiającym papieru i t. p.).

Za sprzedaż przedsiębiorstwom komunikacyjnym celem eksploatacji uważa się sprzedaż towarów, służących do utrzymania przedsiębiorstwa komunikacyjnego w ruchu i zużywających się jednorazowo, jak naprz. węgiel, smary.

Sprzedaż hurtowa winna być udowodniona prawdziwością księgami handlowymi.

Zawarte w art. 7 ustęp piąty ustawy określenie sprzedaży hurtowej ma jedynie zastosowanie do wymiaru podatku od obrotu i w niczem nie narusza postanowień części II załącznika do art. 23 ustawy, (lit. A. rozdział I. kat. pierwsza), dotyczących klasyfikacji przedsiębiorstw.

Do art. 7 ustęp ostatni.

§ 43. Wykaz artykułów spożywczych pierwszej potrzeby podaje tabela, załączona do niniejszego paragrafu.

Do art. 8.

§ 44. Wszystkie przedsiębiorstwa, względnie zajęcia, wymienione w art. 8 ustawy, winny być zaopatrzone we właściwe świadectwa przemysłowe.

Do art. 8 p. 3.

§ 45. Pomocnicy podróżujący (komiwojażerowie) winni wykazać się dowodami opłacenia przez firmy, w imieniu lub na rachunek których działają, świadectwa przemysłowego oraz pełnomocnictwem firmy przez nich reprezentowanej.

Komiwojażerowie firm zagranicznych winni być uważani jako działający na rachunek własny, o ile umowy zawarte z odnośnymi obcymi państwami nie traktują tej sprawy odmiennie.

Do art. 8 p. 4.

§ 46. Za pisma periodyczne uważa się czasopisma, t. j. druki, nie mające zamkniętej całości, a ukazujące się periodycznie, pod jednym tytułem w bieżących numerach (zeszytach).

Natomiast pod pojęcie pisma periodycznego nie podpadają książki wydawane periodycznie, a stanowiące bądź oddzielnie, bądź przez połączenie kilku tomów (zeszytów) jedną całość.

§ 47. Obroty drukarni, osiągnięte z druku pism codziennych i pism periodycznych, należących do właściciela drukarni, nie podlegają podatkowi przemysłowemu od obrotu.

Natomiast w drukarniach, wykonywujących oprócz druku własnych pism periodycznych i inne druki na zamówienia osób postronnych, opodatkowaniu podlegają jedynie obroty, osiągnięte z wykonania druków dla zamawiających.

Do art. 8 p. 5.

§ 48. Pracowni i zajęcia rzemieślnicze, rękodzielnicze, dorożkarstwo, furmaństwo, rybołówstwo nie podlegają podatkowi przemysłowemu od obrotu, o ile są prowadzone przez właścicieli przy współudziale najwyżej jednego członka rodziny.

O ile w wymienionym w poprzednim ustępie przedsiębiorstwie zatrudniona jest chociaż przejściowo — jedna siła obca, względnie dwaj członkowie rodziny, wówczas ulga z art. 8 p. 5 ustawy nie może być przyznana.

Za członków rodziny uważa się: małżonków, dzieci ślubne, nieślubne i przysposobione, krewnych męża i żony w linii wstępnej i zstępnej.

Właściciele pracowni rzemieślniczych lub rękodzielniczych oraz osoby wykonywujące zajęcia rzemieślnicze, względnie rękodzielnicze celem uzyskania ulgi z art. 8 p. 5 ustawy winny wykazać się posiadaniem karty rzemieślniczej, względnie na obszarze województwa śląskiego — poświadczeniem władzy przemysłowej I instancji.

W wypadku nieposiadania karty rzemieślniczej (poświadczenia władzy przemysłowej I instancji) przez właściciela pracowni rzemieślniczej lub rękodzielniczej, względnie przez osobę, wykonywującą zajęcie rzemieślnicze lub rękodzielnicze, odnośne pracowni, względnie zajęcia opłacają podatek na zasadach, określonych dla przedsiębiorstw przemysłowych.

słowych i nie korzystają z ulg przewidzianych w art. 8 p. 5 ustawy.

Mydlarstwo, rzeźnictwo i wyrab mięsa nie korzystają wogóle z ulgi z art. 8 p. 5 ustawy.

Do art. 11.

§ 49. Za oddzielne przedsiębiorstwo handlowe, wymagające nabycia osobnego świadectwa przemysłowego, uważa się każde przedsiębiorstwo, wymienione odrębnie w rozdziałach I do XXI części II lit. A. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

Przykłady:

Hotel (rozdział X) i restauracja (rozdział VII), chociażby się mieściły w lokalach ze sobą połączonych, stanowią dwa odrębne przedsiębiorstwa, wymagające nabycia dwóch świadectw przemysłowych.

Sklep kolonjalny (rozdział I) i zakład restauracyjny (rozdział VII) w żadnym wypadku nie mogą stanowić jednego przedsiębiorstwa, a wymagają nabycia dwóch odrębnych świadectw przemysłowych.

Do art. 12.

§ 50. W wypadkach, o których mowa w ustępie drugim art. 12 ustawy, decyzje Ministra Skarbu zapadają tylko na prośby płatników, składane za pośrednictwem właściwych izb skarbowych, które, przedstawiając te prośby, winny do nich dołączyć wnioski, należycie umotywowane pod względem faktycznym i prawnym.

Do art. 13.

§ 51. Za oddzielne przedsiębiorstwo górnicze uważa się:

a) w kopalniach nafty — zespół szybów, wież wiertniczych i tym podobnych urządzeń, należących do jednego przedsiębiorstwa, a znajdujących się w obrębie jednego pola naftowego lub nawet kilku pól naftowych, pozostających jednak w bezpośredniej ze sobą styczności;

b) w innych przedsiębiorstwach górniczych — zespół urządzeń kopalnianych, służących do wydobywania produktów górniczych wraz z odpowiednimi terenami górniczymi, zarejestrowany przez władze górnicze, jako oddzielna kopalnia.

Do art. 14 ustęp drugi.

§ 52. Za zakład hurtowej sprzedaży uważa się jedynie zakład, prowadzący handel hurtowy w rozumieniu cz. II lit. A. rozdział I kat. I-szej taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, t. j. zbyty wszelkiego rodzaju towarów przeważnie w większych ilościach (partjami) głównie kupcom i przemysłowcom.

Wszelkie inne rodzaje zakładów utrzymywanych przez przedsiębiorstwo przemysłowe w celu sprzedaży w nich wyrobów własnej produkcji uważa się za zakłady detalicznej lub drobnej sprzedaży.

Przedsiębiorstwo przemysłowe może utrzymywać bez obowiązku wykupienia odrębnych świadectw przemysłowych na przedsiębiorstwa handlowe w nieograniczonej ilości zakłady hurtowej sprzedaży wyrobów własnej produkcji, o ile zakłady te mieszczą się przy samym zakładzie przemysłowym lub po-

za nim, lecz w obrębie miejscowości, będącej siedzibą zakładu przemysłowego.

Natomiast poza siedzibą zakładu przemysłowego przedsiębiorstwo przemysłowe może utrzymywać bez obowiązku wykupienia odrębnego świadectwa przemysłowego dla przedsiębiorstw handlowych tylko jeden zakład hurtowej sprzedaży wyrobów własnej produkcji. W wypadkach, gdy przedsiębiorstwo przemysłowe posiada w miejscowościach poza jego siedzibą dwa lub kilka zakładów hurtowej sprzedaży wyrobów własnej produkcji — wszystkie te zakłady winny być uważane za oddzielne w myśl art. 11 ustawy.

Zakłady handlowe nie uważane za oddzielne w myśl art. 11 ustawy winny być zaopatrzone w karty rejestracyjne.

Do art. 14 ustęp trzeci.

§ 53. Detaliczna i drobna sprzedaż produktów własnego wyrobu, dokonywana w tym samym lokalu, gdzie się mieści zakład przemysłowy, nie stanowi oddzielnego przedsiębiorstwa nawet w razie przeznaczenia specjalnego pomieszczenia dla prowadzenia detalicznej i drobnej sprzedaży produktów własnego wyrobu pod warunkiem jednak, aby pomieszczenie to znajdowało się w granicach lokalu zakładu przemysłowego. Oddzielenie pomieszczenia, w którym prowadzona jest detaliczna i drobna sprzedaż od pomieszczeń, w którym mieści się zakład przemysłowy, — ścianą, sienią, schodami i t. p. — nie stanowi przeszkody do uznania, że detaliczna i drobna sprzedaż dokonywana jest w lokalu zakładu przemysłowego.

Do art. 14 ustępy drugi i trzeci.

§ 54. W razie sprzedaży w zakładach, o których mowa w ustępie drugim i trzecim art. 14 ustawy, oprócz własnych wyrobów także i innych towarów, winno być wykupione właściwe świadectwo przemysłowe (na handel hurtowy, detaliczny lub drobny).

Do art. 15.

§ 55. Za graniczące ze sobą parcele uważa się sekcje leśne, położone w jednym kompleksie lasów, nawet nie stykające się ze sobą bezpośrednio, lecz znajdujące się w bliskim sąsiedztwie.

O ile wyrab lasu na mocy jednej umowy dokonywa się w obrębie parcel leśnych, chociażby graniczących ze sobą, lecz położonych w dwóch lub kilku gminach administracyjnych — wyrab, prowadzony w każdej poszczególniej gminie, uważa się za oddzielne przedsiębiorstwo.

Do art. 18.

§ 56. Na każdą robotę lub dostawę, wykonywaną jako samoistne przedsiębiorstwo, należy wykupić odrębne świadectwo przemysłowe.

Przedsiębiorstwa handlu towarowego mogą uskuteczniać dostawę towarów, stanowiących przedmiot ich własnego handlu, bez odrębnego świadectwa przemysłowego na dostawę na ogólną sumę, odpowiadającą normom, przewidzianym w cz. II lit. A. — rozdział V taryfy, stanowiącej załącznik

do art. 23 ustawy, dla świadectwa przemysłowego posiadanego przez dane przedsiębiorstwo.

§ 57. Za biura techniczne uważa się biura, które na zamówienia sporządzają wszelkiego rodzaju techniczne i budowlane plany oraz projekty, jak również podejmują się wykonywania tych projektów (planów), nie najmując robotników oraz nie dostarczając własnych materiałów.

Tego rodzaju biura techniczne winny być zaopatrzone w świadectwa przemysłowe II kat. przedsiębiorstw handlowych w myśl cz. II lit. A rozdział VI taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, i nie mają obowiązku nabywania odrębnych świadectw przemysłowych na każdą poszczególną robotę, wchodzącą w zakres ich działalności, określonej w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu.

Za przedsiębiorstwa budowlane uważa się stałe przedsiębiorstwa, podejmujące się wykonania robót i utrzymujące w tym celu personel techniczny oraz robotników, bez względu na to, czy dostarczają one, czy też nie dostarczają materiałów, służących do wykonania robót.

Przedsiębiorstwa budowlane winny nabywać świadectwa przemysłowe według ogólnej ilości zatrudnionych robotników w myśl cz. II lit. C rozdział XIX taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

Tego rodzaju przedsiębiorstwa budowlane nie mają obowiązku nabywania odrębnych świadectw przemysłowych na każdą poszczególną robotę.

Przedsiębiorstwa budowlane, wykonywujące roboty z własnych materiałów, opłacają podatek przemysłowy od obrotu w myśl art. 5 ustęp pierwszy p. 7 ustawy, zaś wykonywujące roboty z cudzych materiałów w myśl art. 5 ustęp pierwszy p. 8 ustawy.

Biura techniczne, które — oprócz czynności, określonych w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu — wykonywują nadto roboty przy pomocy najętych robotników, winny oprócz świadectw przemysłowych na biura techniczne nabywać odpowiednie świadectwa przemysłowe na przedsiębiorstwa budowlane według ilości zatrudnionych robotników.

Do art. 19.

§ 58. Za handel wędrowny (domokrajny) nie uważa się sprzedaży towarów ze straganu, ławy, wieszadeł i t. p., wykonywanej stale lub periodycznie w pewnych określonych dniach w tem samym miejscu lub na tym samym placu.

Do art. 20.

§ 59. Za jarmarki w rozumieniu art. 20 ustawy uważa się targi trwające dłużej niż trzy dni, jak np. targi lwowskie, poznańskie i t. p.

Do art. 21.

§ 60. Rybołówstwo wykonywane na jednym obszarze wodnym, położonym na terenie dwóch powiatów, stanowi jedno przedsiębiorstwo przemysłowe i winno wykupić świadectwo przemysłowe w okręgu tego urzędu skarbowego, w którym znajduje się skład na ryby, łodzie, sieci i t. p., przyczem winny być przestrzegane postanowienia art. 25 ustawy,

Do art. 22.

§ 61. Skład, znajdujący się w pomieszczeniu, bezpośrednio połączonym z zakładem przemysłowym, względnie handlowym (np. skład w piwnicy, połączonej bezpośrednio z zakładem przemysłowym lub handlowym) nie jest oddzielnym składem w rozumieniu art. 22 ustawy.

Jeżeli pomieszczenie składowe zakładu handlowego, nie będące oddzielnym składem, ma charakter pokoju i w pomieszczeniu tem dokonywane są transakcje handlowe, wówczas okoliczność ta winna być uwzględniona przy ustalaniu kategorii świadectwa przemysłowego dla zakładu handlowego, o ile kategoria świadectwa w myśl przepisów części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, uzależniona jest od ilości pokoi.

Do art. 24.

§ 62. Jeżeli w jednym zakładzie przemysłowym (art. 12 i 13 ustawy) są wykonywane różne związane z sobą gałęzie fabrykacji, to na taki zakład przemysłowy winno być nabyte jedno świadectwo przemysłowe według tego rodzaju fabrykacji, dla której przewidziane jest świadectwo przemysłowe wyższej kategorii w myśl części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

W wypadku, gdy dla wszystkich gałęzi fabrykacji (produkcji), wykonywanych w jednym zakładzie przemysłowym, przewidziane są w części II lit. C taryfy świadectwa przemysłowe według ilości robotników, wówczas na dany zakład przemysłowy winno być nabyte jedno świadectwo przemysłowe bądź według poszczególnych rodzajów fabrykacji, bądź też według ogólnej ilości zatrudnionych w całym zakładzie przemysłowym robotników, w zależności od tego, które świadectwo przemysłowe jest wyższej kategorii.

Przykłady:

I. Zakład przemysłowy obejmuje przedziałnię o 200 robotnikach, tkalnię o 400 robotnikach i farbiarnię o 100 robotnikach, ogółem ilość robotników w zakładzie przemysłowym — 700.

Przypadają świadectwa przemysłowe według poszczególnych rodzajów fabrykacji:

- a) na przedziałnię — 200 robotników — rozdział XVIII części II lit. C taryfy — kategorii III,
- b) na tkalnię — 400 robotników — rozdział XIX części II lit. C taryfy — kategorii III,
- c) na farbiarnię — 100 robotników — rozdział XVIII części II lit. C taryfy — kategorii IV.

Na cały zakład przemysłowy przypada świadectwo przemysłowe w myśl rozdziału XIX części II lit. C taryfy według 700 robotników — kategorii II.

Na dany zakład przemysłowy winno być wykupione świadectwo przemysłowe kategorii II.

II. Zakład przemysłowy obejmuje przedziałnię o 600 robotnikach, tkalnię o 250 robotnikach i farbiarnię o 100 robotnikach, ogólna ilość robotników w zakładzie przemysłowym — 950 robotników.

Przypadają świadectwa przemysłowe według poszczególnych rodzajów fabrykacji:

- a) na przedziałnię — 600 robotników — rozdział XVIII części II lit. C taryfy — kategorii I,

- b) na tkalnię — 250 robotników — rozdział XIX części II lit. C taryfy — kategorii III,
- c) na farbiarnię — 100 robotników — rozdział XVIII części II lit. C taryfy — kategorii IV.

Na cały zakład przemysłowy przypadałoby świadectwo przemysłowe w myśl rozdziału XIX części II lit. C taryfy według ogólnej ilości zatrudnionych robotników (950) — kategorii II. Jednak z uwagi na to, że według ilości robotników zatrudnionych w przędzalni przypada świadectwo przemysłowe kategorii I — na dany zakład przemysłowy winno być wykupione świadectwo przemysłowe na przędzalnię kategorii I.

Do art. 25.

§ 63. Świadectwa przemysłowe na skup zawodowy winny być nabywane w miejscu zamieszkania skupującego i według najwyższej klasy miejscowości, w której transakcje skupu są dokonywane (miejsce odprzedaży jest bez znaczenia).

Do art. 26.

§ 64. Wnioski i prośby grup płatników o przeniesienie poszczególnych miejscowości z jednej klasy do drugiej winny być składane Ministrowi Skarbu najpóźniej do dnia 1 sierpnia roku, poprzedzającego ten rok podatkowy, od którego ma obowiązywać przeniesienie.

Do art. 27.

§ 65. Karty rejestracyjne na oddzielne składy wydaje się w trybie określonym w ostatnim ustępie art. 34 ustawy i to tylko tym przedsiębiorcom, którzy udowodnią, że nabyli świadectwa przemysłowe na prowadzenie przedsiębiorstwa, do którego należą te składy.

Przepis powyższy dotyczy również kart rejestracyjnych na zakłady hurtowej sprzedaży, nie stanowiące w myśl art. 14 ustawy oddzielnych zakładów handlowych.

Urząd skarbowy, w którego okręgu nabyto kartę rejestracyjną na zakład hurtowej sprzedaży (ustęp drugi niniejszego paragrafu), należący do przedsiębiorstwa, położonego w okręgu innego urzędu skarbowego, winien go o tem zawiadomić, przesyłając odpis deklaracji złożonej w myśl art. 34 ustęp ostatni ustawy.

Urząd skarbowy, w którego okręgu nabyto świadectwo przemysłowe na zakłady należące do przedsiębiorstw, o których mowa w ustępie drugim art. 54 ustawy, winien o tem zawiadomić właściwy urząd skarbowy, względnie, o ile chodzi o spółki akcyjne, właściwą izbę skarbową.

Do art. 29.

§ 66. Świadectwa przemysłowe i karty rejestracyjne mogą być wydawane bądź bezpośrednio płatnikom, bądź osobom, które się wykażą ogólnem lub szczególnem pełnomocnictwem płatnika.

Pełnomocnictwo umieszczone przez płatnika na deklaracji jest wystarczające.

Do art. 32.

§ 67. Izby skarbowe udzielają zezwoleń we własnym zakresie działania — na skutek indywidu-

alnych podań płatników — na nabywanie półrocznych świadectw przemysłowych dla przedsiębiorstw, o których mowa w art. 32 ustęp drugi ustawy, z tem, że ważność takich świadectw upływa w sześć miesięcy po ich wydaniu, a w każdym razie z końcem roku podatkowego.

Do art. 33.

§ 68. Jeżeli umowa o wykonywanie robót, względnie dostaw obejmuje okres dłuższy niż jeden rok, to należy corocznie nabywać świadectwa przemysłowe odpowiednio do sumy, przypadającej za roboty, względnie dostawy, które mają być wykonywane w każdym roku.

W tych wypadkach, gdy ogólna suma należna za wykonanie robót, względnie dostaw nie została cyfrowo ustalona w umowie i nie może być zgóry ściśle określona, nabywa się świadectwo przemysłowe odpowiednio do tej sumy, która się w przybliżeniu da ustalić.

W razie niemożności ustalenia daty faktycznego rozpoczęcia wykonywania umowy o roboty, względnie dostawy, za datę rozpoczęcia należy uważać dzień zawarcia umowy.

Do art. 35.

§ 69. Przy uiszczeniu dopłaty w myśl przepisów art. 35 ustawy wydaje się nowe świadectwo przemysłowe roczne, względnie półroczne, z zaliczeniem rocznej, względnie półrocznej ceny poprzednio nabytego świadectwa.

Przy dopłacie należy zażądać złożenia nowej deklaracji w myśl art. 34 ustawy, z dołączeniem poprzednio nabytego świadectwa przemysłowego, które winno być unieważnione.

W razie przeniesienia przedsiębiorstwa z niższej klasy miejscowości do wyższej, dopłatę w myśl ustępu pierwszego niniejszego paragrafu uskutecznia się w kasie urzędu skarbowego tego okręgu, do którego przedsiębiorstwo się przenosi.

O ile kategoria świadectwa w przedsiębiorstwie przemysłowym, czynnem już w I półroczu roku kalendarzowego, uzależniona jest od ilości wyprodukowanych przez nie artykułów, to bez względu na to, w którym półroczu zostanie przekroczona norma dopuszczalnej produkcji na podstawie posiadanego świadectwa przemysłowego, dopłata winna być uskuteczniiona w stosunku do rocznej ceny świadectwa. Stosuje się to również do przedsiębiorstw skupu zawodowego.

Przeklasowanie przedsiębiorstwa z kategorii wyższej do niższej wskutek zmian, zaszytych w ciągu roku podatkowego, nie jest dopuszczalne. Również nie jest dopuszczalna zmiana w ciągu roku podatkowego posiadanego świadectwa przemysłowego, wydanego na określony w świadectwie rodzaj przedsiębiorstwa, na świadectwo dla innego rodzaju przedsiębiorstwa, prowadzonego w tymże lokalu i przez tę samą osobę (np. zamiana świadectwa przemysłowego na restaurację na świadectwo na handel artykułami spożywczymi).

Świadectwa przemysłowe mogą być zamieniane za odpowiednią dopłatą jedynie na tego samego rodzaju świadectwa przemysłowe wyższej kategorii, albo wyższej klasy miejscowości.

Zamiana świadectwa przemysłowego na handel obnośny jest dopuszczalna tylko na świadectwo na handel rozwożny.

Do art. 36.

§ 70. Jeżeli przedsiębiorstwo przed upływem ważności świadectwa zostanie przeniesione do innej miejscowości, to płatnik winien najpóźniej w ciągu miesiąca zawiadomić o tem urząd skarbowy zarówno dotychczasowego, jak i nowego miejsca wykonywania przedsiębiorstwa.

Pierwsza z wyżej wymienionych władz, po uczynieniu adnotacji w myśl art. 36 ustawy, przesyła drugiej deklarację, złożoną w swoim czasie zgodnie z art. 34 ustawy i udziela jej wszelkich danych, odnoszących się do przeniesionego przedsiębiorstwa.

Przeniesienie przedsiębiorstwa z jednej ulicy na drugą w obrębie miejscowości tejże klasy nie stanowi zmiany miejsca wykonywania przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 36 ustawy.

Przejście przedsiębiorstwa od właściciela jednoosobowego na własność spółki handlowej (nawet spółki firmowej) stanowi zmianę osoby przedsiębiorcy i wymaga odnośnej adnotacji na świadectwie przemysłowym, wobec czego w razie stwierdzenia braku takiej adnotacji należy uznać, że przedsiębiorstwo prowadzone jest bez świadectwa, co stanowi wykroczenie, przewidziane w art. 98 ustawy.

Do art. 27 — 39.

§ 71. Świadectwo przemysłowe stanowi tylko dowód częściowego, względnie całkowitego uiszczenia podatku przemysłowego, samo przez się jednak nie uprawnia do wykonywania przedsiębiorstwa, względnie zajęcia, o ile prawo to w myśl obowiązujących przepisów podlega ograniczeniom lub o ile wykonywanie przedsiębiorstwa, względnie zajęcia wymaga specjalnego pozwolenia albo koncesji.

Do art. 40 — 50.

§ 72. Przy dokonywaniu lustracji należy zwrócić szczególną uwagę na następujące okoliczności:

a) znaczenie pod względem handlowym miejscowości, względnie dzielnicy, w której przedsiębiorstwo się znajduje;

b) pomieszczenie zajmowane przez przedsiębiorstwo (ilość pokoi, rozmiar, urządzenie, umeblowanie, wysokość rocznego komornego, względnie roczna wartość czynszowa i t. p.);

c) ilość pracowników i robotników, zatrudnionych w zakładzie lub w przedsiębiorstwie, oraz sumę wypłacanego im wynagrodzenia;

d) ilość, rodzaj i siłę maszyn i innych narzędzi produkcji;

e) ilość dni pracy w przedsiębiorstwie i zmian roboczych;

f) w przedsiębiorstwach handlowych — ilość i wartość towarów, znajdujących się zarówno w zakładzie, jak i w należących do niego składach oraz przeciętny targ dzienny (tygodniowy, miesięczny).

§ 73. Sprawdzanie, o którym mowa w ustępie drugim art. 41 ustawy, ma na celu stałe zbieranie jak najbardziej szczegółowych danych i materiałów, do-

tyczących obrotów przedsiębiorstw i zajęć (art. 5 ustawy).

Delegowani do sprawdzania urzędnicy mają prawo:

a) przeprowadzać oględziny wszystkich zakładów i należących do nich oddzielnych składów (art. 42 ustawy), zwracając przytem uwagę na okoliczności, wyszczególnione w § 72 niniejszego rozporządzenia;

b) przeglądać i badać szczegółowo prowadzone w przedsiębiorstwach księgi handlowe i wszelkie inne zapiski, dotyczące obrotu, z wszelkimi dokumentami odnoszącymi się do tych ksiąg lub zapisków (art. 50 ustawy);

c) żądać potrzebnych wiadomości i danych od urzędów, instytucyj, przedsiębiorstw i osób wykonujących zajęcia przemysłowe (art. 46 i 47 ustawy);

d) przeglądać we wszystkich instytucjach, przedsiębiorstwach i u osób, wymienionych w art. 47 ustawy, księgi, dokumenty i inne zapiski oraz sporządzać z tych ksiąg i zapisków wyciągi, potrzebne dla ustalenia obrotów przedsiębiorstw, znajdujących się z wyżej wymienionymi instytucjami, przedsiębiorstwami i osobami w stosunkach handlowych.

§ 74. Urzędnicy przeprowadzający lustrację i sprawdzanie ksiąg winni być zaopatrzeni w odpowiednie legitymacje służbowe, wystawione przez prezesa izby skarbowej lub przez Ministerstwo Skarbu. Legitymację należy okazać płatnikowi na jego żądanie.

Do art. 51.

§ 75. Protokół winien być sporządzony na miejscu niezwłocznie po stwierdzeniu przekroczenia, o ile nie zachodzą okoliczności, uniemożliwiające spisanie protokołu na miejscu.

Jeżeli protokół spisano poza obrębem tego miejsca, gdzie zostało stwierdzone przekroczenie, to okoliczność ta winna być zaznaczona w protokole z podaniem przyczyn.

Protokół winien zawierać:

- 1) datę i miejsce sporządzenia;
- 2) imiona i nazwiska urzędników, którzy ujawnili przekroczenie;
- 3) imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania oskarżonego;
- 4) imiona i nazwiska świadków, obecnych przy ujawnieniu przekroczenia;
- 5) bliższe oznaczenie i kwalifikację przekroczenia;
- 6) wyjaśnienia oraz ewentualnie podniesione przez oskarżonego zarzuty;
- 7) ewentualne zeznania świadków;
- 8) objaśnienia sporządzającego protokół;
- 9) okoliczności mogące mieć wpływ na wymiar kary;
- 10) podpisy osób obecnych przy sporządzaniu protokołu.

Jeżeli oskarżony odmówi podpisania protokołu, okoliczność tę należy zaznaczyć.

Przy sporządzaniu protokołów o prowadzeniu zakładów handlowych lub przemysłowych, na które wcale nie nabyto świadectw przemysłowych, należy

zwrócić uwagę oskarżonego na przepisy art. 113 ustawy i okoliczność tę zaznaczyć w protokole.

Protokół udziela się przedsiębiorcy, który ma prawo bądź niezwłocznie, bądź w ciągu najbliższych dni 14-tu złożyć do protokołu swoje wyjaśnienia.

Do art. 51 i 119.

§ 76. Przy sporządzaniu protokołów o prowadzeniu skupu zawodowego, handlu z pomieszczeń ruchomych, handlu jarmarcznego, wędrownego (rozwoźnego, obnośnego) tudzież o wykonywaniu zajęcia przemysłowego przez pomocników podróżujących (komiwojażerów) bez świadectwa przemysłowego — należy zażądać od oskarżonego odpowiedniej kaucji celem zabezpieczenia należności za świadectwo przemysłowe oraz należności z tytułu kary pieniężnej.

W razie niezłożenia kaucji nakłada się sekwestr na towary do wysokości sumy podlegającej zabezpieczeniu.

W tym ostatnim wypadku należy oprócz protokołu sporządzić spis zajętych towarów z dokładnem podaniem ich rodzaju, ilości i oceny.

Zajęte towary należy oddać na przechowanie za potwierdzeniem odbioru na spisie urzędowi skarbowemu, względnie urzędowi gminnemu (magistratowi).

Jeżeli w ciągu 30 dni po dokonaniu zajęcia nie zostanie nabyte świadectwo przemysłowe, względnie nie zostanie złożona kaucja, zajęte towary będą sprzedane w drodze licytacji. Towary, ulegające zepsuciu, mogą być sprzedane w terminie wcześniejszym.

Do art. 52 — 54.

§ 77. Zeznania winny być składane według wzoru załączonego do niniejszego rozporządzenia.

Przedsiębiorstwa prowadzone na skutek zezwoleń władz skarbowych na podstawie świadectw przemysłowych niższych kategorii, a ustawowo zaliczone do świadectw przemysłowych kat. I i II przedsiębiorstw handlowych i kat. I do V przedsiębiorstw przemysłowych, obowiązane są do składania zeznań o obrocie.

§ 78. Przedsiębiorstwa, które osiągają obroty, podlegające w myśl art. 7 ustawy różnym stawkom podatkowym, winny te obroty wykazać w zeznaniu oddzielnie.

W zeznaniu o obrocie zakładu przemysłowego należy wykazać w łącznej sumie obrót osiągnięty bezpośrednio z tego zakładu i z obsługujących zakład przemysłowy zakładów handlowych, wolnych od świadectw przemysłowych (art. 14 ustawy).

Natomiast, o ile przedsiębiorstwo przemysłowe prowadzi we własnym zarządzie i na własny rachunek zakłady handlowe, opłacające osobne świadectwa przemysłowe, obowiązane jest złożyć o obrocie każdego z nich osobne zeznania, podając jednocześnie w zeznaniu o obrocie zakładu przemysłowego ilości wytworów przekazanych do zakładów handlowych, podlegających odrębnemu opodatkowaniu.

Do art. 54.

§ 79. Osoby prawne, wymienione w art. 54 ustęp drugi ustawy, obowiązane są do składania ze-

znań o obrocie tylko z zakładów, wyszczególnionych w art. 52 ustawy.

Osoby, wykonywujące samodzielne wolne zajęcia zawodowe (art. 9 ustawy) składają zeznania o obrocie urzędowi skarbowemu tego okręgu, w obrębie którego mają stałe miejsce zamieszkania, względnie pobytu.

Do art. 56.

§ 80. Płatnicy, wymienieni w ustępie drugim art. 56 ustawy, którym podatek wymierzono za niepełny ubiegły rok kalendarzowy, winni są wpłacać zaliczkę kwartalną, względnie miesięczną w wysokości jednej piątej, względnie jednej piętnastej części kwoty, odpowiadającej wymiarowi w stosunku do całego roku.

Przykłady:

1. Przedsiębiorstwo rozpoczęło swą działalność z dniem 1 października roku ubiegłego. Podatek wymierzono za trzymiesięczny okres działalności w kwocie 150 zł. Zaliczki w roku bieżącym kwartalne, względnie miesięczne winny wynosić jedną piątą, względnie jedną piętnastą część kwoty $150 \times \frac{12}{3} = 600$ zł, czyli przy kwartalnych wpła-

tach — 120 zł, przy miesięcznych — 40 zł.

2. Przedsiębiorstwo w roku ubiegłym było unieruchomione w ciągu pięciu miesięcy. Podatek wymierzono za siedzmiomiesięczny okres działalności w kwocie 2.100 zł. Zaliczki w roku bieżącym kwartalne, względnie miesięczne winny wynosić jedną piątą, względnie jedną piętnastą część kwoty $2.100 \times \frac{12}{7} = 3.600$ zł, czyli przy kwartalnych wpła-

tach — 720 zł, przy miesięcznych — 240 zł.

Nowopowstałe w roku bieżącym przedsiębiorstwa skuteczniają wpłaty zaliczek na podstawie rzeczywistego obrotu, przyczem przedsiębiorstwa nie prowadzące prawidłowych ksiąg handlowych (art. 56 ustęp drugi ustawy), winny wpłacać zaliczki według własnego obliczenia.

Powyższy przepis rozciąga się również na przedsiębiorstwa sezonowe (art. 32 ustawy), oraz samoistne przedsiębiorstwa wykonywania robót i dostaw (art. 33 ustawy).

Za nowopowstałe w rozumieniu art. 56 ustawy uważa się przedsiębiorstwo, które faktycznie przedtem nie istniało, a nie przedsiębiorstwo, istniejące poprzednio pod inną firmą lub prowadzone przez inną osobę.

§ 81. W wypadkach nieuiszczenia w terminach wymienionych w art. 56 ustawy przypadających kwot zaliczek, władza podatkowa (izba skarbową, urząd skarbowy) niezwłocznie zarządza przymusowe ściąganie tych kwot wraz z przypadającymi karami za zwłokę i kosztami egzekucyjnymi.

§ 82. Poczynając od roku podatkowego 1932, zaliczki na podatek przemysłowy od obrotu oblicza się według stawek podatkowych, obowiązujących w danym roku podatkowym (§ 34 nin. rozporządzenia).

Przy obliczaniu zaliczek kwartalnych (art. 56 ustęp drugi ustawy) za podstawę przyjmuje się obrót ustalony przy wymiarze podatku przemysłowego od obrotu za poprzedni rok podatkowy (kalendarzowy) oraz stawki podatkowe, obowiązujące w danym bieżącym roku podatkowym.

§ 83. Równocześnie z zaliczką na państwowy podatek przemysłowy od obrotu, winni płatnicy wpłacać dodatek na rzecz związków samorządowych (art. 120 lit. a ustawy).

Do art. 58.

§ 84. Ilość komisji szacunkowych i odwoławczych, miejsce ich urzędowania, okręgi terytorjalne oraz liczbę członków każdej komisji podaje załączona do niniejszego rozporządzenia tabela.

Do art. 59.

§ 85. Wchodzący w skład komisji szacunkowej przedstawiciel urzędu podatków pośrednich bierze udział w głosowaniu narówni z innymi członkami komisji.

Do art. 59 i 60.

§ 86. Do przedstawiania list, o których mowa w ustępie drugim art. 59 i w ustępie drugim art. 60 ustawy, uprawnione są izby przemysłowo-handlowe oraz izby rzemieślnicze.

Izby przemysłowo-handlowe oraz izby rzemieślnicze winny do dnia 1 października roku, poprzedzającego rok, w którym następuje uzupełnienie komisji, złożyć prezesom właściwych izb skarbowych listy kandydatów na członków komisji i ich zastępców, o których mowa w ustępie trzecim art. 59 i w ustępie trzecim art. 60 ustawy.

Kierownicy urzędów skarbowych przedkładają swe wnioski na zamianowanie połowy członków i ich zastępców, przyczem winni baczyć, aby w liczbie proponowanych przez nich kandydatów zostali w miarę możliwości uwzględnieni przedstawiciele tych liczniejszych grup płatników, które pominięto przy mianowaniu z list oraz, aby wolne zawody oraz spółdzielczość były reprezentowane przynajmniej przez jednego członka i jednego zastępcę.

Do art. 61, 63 i 65.

§ 87. Izby przemysłowo-handlowe i rzemieślnicze przy układaniu list kandydatów oraz kierownicy urzędów skarbowych przy przedstawianiu kandydatów, a prezesi izb skarbowych przy mianowaniu, względnie przedstawianiu kandydatów na członków komisji i ich zastępców winni ściśle przestrzegać zachowania przepisów art. 59 ustęp ostatni i artykułów 61, 63 i 65 ustawy.

Prezesi izb skarbowych mają wybierać z list kandydatów osoby, zdaniem ich, najbardziej godne zaufania i baczyć na to, aby skład komisji odpowiadał ustosunkowaniu poszczególnych grup płatników (art. 61 ustawy) w danym okręgu.

Do art. 66.

§ 88. Jeżeli izby przemysłowo-handlowe oraz izby rzemieślnicze nie przedstawia list kandydatów w oznaczonym terminie (§ 86), to prezesi izb skarbowych zamianują członków komisji i ich zastępców

oraz podadzą kandydatów w przedstawianych Ministrowi Skarbu wnioskach według własnego wyboru z zachowaniem przepisów art. 59 ustęp ostatni i artykułów 61, 63 i 65 ustawy.

Do art. 70.

§ 89. Przewodniczący komisji nie głosuje, a ma jedynie głos rozstrzygający w razie równości głosów członków komisji.

Do art. 73.

§ 90. Członkom i zastępcom członków komisji szacunkowych i odwoławczych, zamieszkałym poza miejscem urzędowania komisji, przyszuje się zwrot kosztów podróży koleją, statkiem lub podwodami według norm, obowiązujących dla urzędników państwowych VIII stopnia służbowego.

Do art. 74.

§ 91. Dla każdego oddzielnego przedsiębiorstwa, względnie zajęcia, podlegającego podatkowi przemysłowemu od obrotu (art. 6 lit. b. i art. 9 ustawy) zakłada władza podatkowa arkusz wymiarowy według przepisane go wzoru.

Do art. 75.

§ 92. W razie wątpliwości co do obrotów, względnie stawek podatkowych władza podatkowa ma prawo, lecz nie ma obowiązku, żądania od płatników wyjaśnień.

Opinia biegłych (rzeczoznawców) nie jest wiążąca dla władzy wymiarowej i ma znaczenie jedynie informacyjne.

Do art. 76.

§ 93. Komisje szacunkowe w razie potrzeby winny powoływać rzeczoznawców z pośród osób, przedstawionych przez izby przemysłowo-handlowe, rzemieślnicze i rolnicze.

§ 94. Przepisy ustępów trzeciego i czwartego art. 76 ustawy odnoszą się tylko do tych płatników, którzy w zeznaniu, złożonym w terminie przepisany m, wyrazili gotowość przedstawienia ksiąg handlowych wraz z dokumentami i rachunkami, a następnie na żądanie władzy wymiarowej księgi te wraz z dokumentami i rachunkami faktycznie przedstawili.

Księgi handlowe prawidłowe i rzetelne są w myśl ustępów trzeciego i czwartego art. 76 ustawy zupełnym dowodem na wysokość obrotu, wykazanego w zeznaniu. Natomiast przepisy te nie wiążą władzy wymiarowej w kwestji oceny prawnej obrotu podatkowego i to zarówno pod względem zakwalifikowania obrotu do poszczególnych stawek podatkowych (art. 7 ustawy), jak również pod względem zaliczenia transakcji do poszczególnych kategorii obrotu podatkowego, względnie uznania pewnych przychodów za wchodzące w skład obrotu podatkowego (art. 5 ustawy). Przepisy ustępu trzeciego art. 76 ustawy nie mają zastosowania wtedy, gdy obrót zeznany odbiega od wykazanego w księgach, a różnica nie jest spowodowana odmienną kwalifikacją prawną obrotów, podlegających opodatkowaniu.

O ile księgi handlowe zostały uznane za nieprawidłowe lub nierzetelne, władze wymiarowe usta-

lają obroty na podstawie posiadanych materiałów i danych.

Obowiązek wykazania obrotów, podlegających niższemu stawkom podatkowym (art. 7 ustawy) oraz warunków, uzasadniających korzystanie z tych stawek, ciąży na płatnikach.

O ile w księgach handlowych nie są wykazane odrębnie obroty, podlegające różniczkowanym stawkom podatkowym, odnośne przedsiębiorstwa obowiązane są po upływie każdego roku kalendarzowego w terminie do dnia 15 lutego roku następnego sporządzić szczegółowe wykazy obrotów, podlegających niższemu stawkom podatkowym, jak również wykazy wytworów, względnie towarów przekazanych do innych zakładów przemysłowych lub handlowych, należących do tego samego właściciela.

W wypadkach, gdy detaliczna i drobna sprzedaż artykułów spożywczych pierwszej potrzeby nie została należycie udowodniona, komisja szacunkowa ustala obrót osiągnięty ze sprzedaży tych artykułów oddzielnie na podstawie materiałów, jakimi rozporządza.

Do art. 76 ustępy piąty, szósty, siódmy, ósmy.

§ 95. Sprawy dotyczące: 1) zryczałtowania podatku przemysłowego od obrotu dla drobnych przedsiębiorstw, 2) scalenia podatku przemysłowego od obrotu oraz 3) prowadzenia, badania i oceny ksiąg handlowych dla celów podatku przemysłowego — uregulują specjalne rozporządzenia Ministra Skarbu wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Do art. 77.

§ 96. Od kwot ustalonego podatku należy potrącić zaliczki, uiszczane przez płatników za okres miarodajny w myśl art. 56 ustawy.

Do art. 80.

§ 97. Ustęp drugi art. 80 ustawy dotyczy udzielania płatnikom lub ich pełnomocnikom ustnych informacji, dotyczących wymiaru podatku przemysłowego od obrotu.

Do art. 81 i 83.

§ 98. Terminy wyznaczone w artykułach 81 i 83 ustawy w niczem nie zmieniają ciążącego na płatnikach w myśl art. 56 ustawy obowiązku uiszczenia zaliczek w terminach miesięcznych, względnie kwartalnych i nie znoszą obowiązku opłacania kar, względnie odsetek za zwłokę w razie niedotrzymania tych terminów.

Do art. 84.

§ 99. Przedsiębiorstwom i zajęciom, podlegającym podatkowi przemysłowemu, a nieopodatkowanym, wymierza się podatek dodatkowy w ciągu lat pięciu, o ile zostanie ustalony ich obowiązek podatkowy.

Wymiar dodatkowy na zasadzie ustępu drugiego art. 84 ustawy uzasadniony być musi nowymi konkretnymi okolicznościami, ujawnionymi po pierwotnym wymiarze.

Pod pojęcie później ujawnionych okoliczności nie podpadają materiały konkretne, które znajdowały się w posiadaniu władzy wymiarowej, względnie były do jej dyspozycji w czasie dokonywania pierwotnego wymiaru, nie zostały jednak wykorzystane.

W szczególności nie można uważać za nową okoliczność zakwestjonowania obrotu przedsiębiorstwa przy sposobności lustracji, dokonanej po pierwotnym wymiarze podatku.

Również nie stanowi nowych okoliczności opinia rzeczoznawców, o ile opinia ta nie będzie poparta konkretnymi danymi, które nie były znane w postępowaniu wymiarowym.

Nie może być podstawą dodatkowego wymiaru podatku późniejsza zmiana oceny tych okoliczności, które były ocenione, względnie powinny być ocenione przy pierwotnym wymiarze. W szczególności nie mogą być uważane za nowe okoliczności dane, ujawnione z ksiąg handlowych, zaofiarowanych przez płatnika w zeznaniu o obrocie, a zbadanych po pierwotnym wymiarze, niezależnie od tego, czy księgi handlowe były zbadane poprzednio, czy też nie.

Jedyny wyjątek zachodzi wówczas, gdy przy zbadaniu ksiąg handlowych, skutecznym po pierwotnym wymiarze zostało stwierdzone, że księgi są prowadzone niezgodnie z istotnym stanem rzeczy, t. j. że księgi są nierzetelne.

Dodatkowy wymiar może być zawsze skuteczny w związku z postępowaniem karnym z art. 105 i 106 ustawy.

Do art. 85.

§ 100. Odwołanie wnosi się na ręce tej władzy, która podatek wymierzyła.

Powody złożenia odwołania po terminie, a w szczególności uzasadnienie ważnej a nieuchronnej przyczyny opóźnienia, winny być przytoczone w odwołaniu.

Spóźnione odwołania płatników, podlegających kompetencji komisji szacunkowej, należy przedstawić tej komisji, która decyduje, czy zaszła ważna a nieuchronna przyczyna opóźnienia.

Odwołania spóźnione, co do których opóźnienie uznane zostało przez władzę wymiarową za usprawiedliwione, traktuje się narówni z odwołaniami, wniesionymi w terminie przepisanych.

Do art. 87.

§ 101. Sprzeciw winien być zgłoszony w tych wypadkach, gdy przyjęty przez komisję szacunkową obrót nie odpowiada danym, zawartym w materiałach, zebranych w myśl art. 40 — 42 i 44 — 47 ustawy lub gdy uchwały komisji naruszają przepisy ustawy.

Przewodniczący zgłasza sprzeciw na tem posiedzeniu komisji, na którym zapadła uchwała, przy czym zgłoszenie winno być zapisane w protokole obrad. Wywód pisemny sprzeciwu sporządza się najpóźniej w terminie 7-dniowym, oznaczonym w ustępie pierwszym art. 87 ustawy.

W wypadku wniesienia odwołania od wymiaru, przeciw któremu zgłoszony został również sprzeciw przewodniczącego, odwołanie takie winno być w ciągu dni 3 przesłane do komisji odwoławczej z podaniem liczby i daty pisma, przy którym przedłożono sprzeciw w myśl ustępu trzeciego art. 87 ustawy.

Do art. 88.

§ 102. Za konkretne zarzuty odwołania uważa się takie zarzuty, które w swej treści zawierają

szczególno ujęte dane faktyczne oraz wskazują stosowne środki dowodowe, dające możność stwierdzenia prawdziwości podanych faktów.

Zarzut odwołania skierowany przeciwko obowiązki podatkowemu jest zawsze zarzutem konkretnym.

Badanie konkretnych zarzutów odwołania i przeprowadzanie w razie potrzeby uzupełniających dochodzeń winno być uskutecznione przez przewodniczącego komisji szacunkowej, względnie skarbową władzę wymiarową I instancji (urząd skarbowy, izbę skarbową) przed przedstawieniem sprawy instancji odwoławczej.

Do art. 89 ustęp trzeci.

§ 103. Ustęp trzeci art. 89 ustawy dotyczy jedynie prawidłowych ksiąg handlowych, natomiast zaofiarowane w odwołaniu innego rodzaju księgi (np. akcyzowe i t. p.) oraz zapiski winny być rozpatrywane w postępowaniu odwoławczym narówni z innymi środkami dowodowymi, zaofiarowanymi przez płatnika w odwołaniu.

Do art. 89 i 91.

§ 104. Jeżeli przeciw temu samemu wymiarowi wpłynął zarówno sprzeciw przewodniczącego komisji szacunkowej, jak i odwołanie płatnika, to komisja odwoławcza rozpatruje je równocześnie.

Różnica podwyższonego wskutek uwzględnienia sprzeciwu podatku jest płatna w terminie, przewidzianym w art. 83 ustawy.

Od decyzji komisji odwoławczej, podwyższającej podatek wskutek uwzględnienia sprzeciwu przewodniczącego komisji szacunkowej, przysługuje płatnikowi prawo wniesienia skargi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Do art. 91.

§ 105. Instancja odwoławcza winna w swej decyzji rozprawić się z konkretnymi zarzutami odwołania płatnika.

W wypadku uzupełnienia postępowania wymiarowego w myśl ustępu drugiego art. 91 ustawy, władza wymiarowa I instancji po uzupełnieniu postępowania, wymiarowego uskutecznia ponowny wymiar podatku, stosując się do wskazówek instancji odwoławczej. Na ponowny wymiar podatku doręcza się płatnikowi nowy nakaz płatniczy, wypełniony na całą kwotę wymiaru, przyczem do zapłaty przypada różnica pomiędzy kwotą podatku, ustaloną przy pierwotnym wymiarze, a kwotą ustaloną przy ponownym wymiarze.

Od nakazu płatniczego na ponowny wymiar podatku przysługuje płatnikowi prawo złożenia odwołania w terminie dni 14-tu, licząc od dnia następnego po doręczeniu nakazu płatniczego. W odwołaniu może płatnik kwestionować całkowity wymiar podatku.

O ile komisja szacunkowa nie zastosuje się do wskazówek komisji odwoławczej i nie podwyższy odpowiednio wymiaru, przewodniczący komisji szacunkowej winien zgłosić sprzeciw przeciwko uchwale komisji szacunkowej w myśl art. 87 ustawy.

Do art. 93.

§ 106. Nie podlegają zwrotowi uiszczone dobrowolnie przez płatnika kwoty z tytułu świadectw

przemysłowych i kart rejestracyjnych, z wyjątkiem wypadków podwójnego opodatkowania.

Do art. 95 w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1933 r. włącznie.

§ 107. Za spółdzielnię mieszkaniową uważać należy taką tylko spółdzielnię dla budowy nowych domów mieszkalnych, której majątek pozostaje wyłącznie jej własnością, członkowie zaś korzystają jedynie z mieszkań w charakterze wyłącznych lokatorów. Natomiast spółdzielnię, która buduje domy mieszkalne dla swych członków z przepisaniem na nich tytułu własności, zaliczać należy do spółdzielni budowlanych (przemysłowych lub handlowych).

Za spółdzielcze instytucje drobnego kredytu uważa się spółdzielnie kredytowe, określone w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 30 września 1927 r. w sprawie zmiany przepisów, dotyczących ulg podatkowych dla instytucji drobnego kredytu w dziedzinie niektórych danin publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 827).

Za związek rewizyjny uważać należy taki związek lub taką spółdzielnię, które na podstawie art. 68, względnie 70 ustawy o spółdzielniach otrzymały od rady spółdzielczej prawo dokonywania rewizji.

Spółdzielnie korzystają z ulg od 1 dnia najbliższego miesiąca, następującego po zapadnięciu decyzji związku o przyjęciu ich w poczet członków związku, a tracą ulgę od 1 dnia najbliższego miesiąca po ich wykreśleniu ze związku.

Stwierdzenie przynależności spółdzielni do związku rewizyjnego należy do związku, który przesyła izbom skarbowym wykazy należących doń spółdzielni w miesiącu styczniu każdego roku, z oznaczeniem daty przyjęcia każdej z nich do związku.

Zaliczenie spółdzielni do jednego z typów, wymienionych pod lit. a i b punktu 1 ustępu pierwszego art. 95 ustawy, uskutecznia się na podstawie głównego jej zadania, stanowiącego faktycznie przeważającą część obrotów spółdzielni.

Obroty spółdzielni, wychodzące poza ramy jej właściwej działalności z ulg, przewidzianych w art. 95 ustawy, nie korzystają.

Przykłady:

Niewłaściwą działalnością będzie dostawa butów dla armii przez spółdzielnię spożywców lub rolników, właściwą natomiast będzie ta sama czynność, dokonywana przez spółdzielnię szewców.

Niewłaściwą działalnością będzie skup bydła i eksport jego zagranicę dokonywany przez spółdzielnię spożywców, natomiast czynność ta będzie właściwą dla spółdzielni rolników, względnie hodowców bydła.

Za inne spółdzielnie (art. 95 p. 2 ustępu pierwszego ustawy) uważa się te, które należą do związków rewizyjnych, ale nie odpowiadają warunkom, wyszczególnionym w p. 1 ustępu pierwszego art. 95 ustawy.

Do art. 95 w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 1934 r.

§ 107a. Z ulg, określonych w art. 95 ustawy, korzystają te spółdzielnie, które należą do związków, posiadających przyznane im przez radę spółdzielczą prawo rewizji, a które swą działalność podstawową —

nietylko według statutu, ale i faktycznie — ograniczają wyłącznie do członków.

Jeżeli spółdzielnia rozciąga swą działalność podstawową również na osoby, nie będące jej członkami, to z ulg korzysta tylko wówczas: a) gdy członkowie otrzymują jedynie dywidendę od udziałów w granicach, oznaczonych w ustępie 2 art. 57 ustawy o spółdzielniach, b) gdy członkowie otrzymują wprawdzie prócz dywidendy od udziałów dalszy jeszcze udział w zyskach na zasadach, oznaczonych w statucie na podstawie ustępu 3 art. 57 ustawy o spółdzielniach, ale zarazem przelewa spółdzielnia do funduszy, niepodlegających według ustawy lub statutu podziałowi między członków, co najmniej tę część zysku, jaka przypada stosunkowo na obroty z nieczłonkami.

Za spółdzielnię mieszkaniową uważać należy taką tylko spółdzielnię dla budowy nowych domów mieszkalnych, której majątek pozostaje wyłącznie jej własnością, członkowie zaś korzystają jedynie z mieszkań w charakterze wyłącznych lokatorów. Natomiast spółdzielnię, która buduje domy mieszkalne dla swych członków z przepisaniem na nich tytułu własności, zaliczyć należy do spółdzielni budowlanych (przemysłowych lub handlowych).

Nie stanowi przeszkody do korzystania z ulgi, określonej w art. 95 p. 1 ustawy, jeżeli własność spółdzielni pracy lub jej członków stanowią najprostsze i najogólniejsze narzędzia pracy ręcznej, jak młot, piła, łopata, kilof i t. p.

Za spółdzielcze instytucje drobnego krédytu uważa się te spółdzielnie w rozumieniu art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowym (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 321), które odpowiadają następującym warunkom:

a) za podstawowy przedmiot przedsiębiorstwa mają udzielanie pożyczek i przyjmowanie wkładów;

b) udzielają pożyczek wyłącznie członkom i w granicach, nieprzekraczających zł 2.000 dla osób fizycznych, a zł 8.000 dla związków samorządowych oraz zrzeszeń, posiadających osobowość prawną;

c) odbiór wpłat na rachunek członków i osób trzecich ograniczają do inkasa weksli i dokumentów, z wyłączeniem inkasa towarowego;

d) czynności bankowe ograniczają do zakresu, przewidzianego w art. 91 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowym (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 321); warunkowi temu nie uchybia prowadzenie — za osobnem zezwoleniem Ministra Skarbu — kupna i sprzedaży walut obcych, jeżeli czynności te spółdzielnia wykonywa na zlecenie i rachunek związkowej centrali finansowej, Banku Polskiego, Pocztovej Kasy Oszczędności, banków państwowych oraz innych spółdzielni;

e) osiągają z tytułu pobieranych procentów od pożyczek i od sum, lokowanych w związkowej centrali finansowej dochód stanowiący co najmniej 2/3 ogólnego dochodu, uzyskanego w roku obrachunkowym.

Przez pojęcie procentów od pożyczek, udzielanych członkom, rozumieć należy wszelkie korzyści materialne, osiągane przez spółdzielnię od udzielanych pożyczek.

W myśl punktu 3 art. 95 ustawy nie podlega opodatkowaniu w spółdzielniach obrót w rozumieniu art. 5 ustawy, dokonany z członkami, natomiast obrót przypadający na członków, o ile członkowie są dostawcami spółdzielni, nie podlega opodatkowaniu:

a) w spółdzielniach handlowych, sprzedających produkty gospodarstwa wiejskiego w stanie nieprzerobionym,

b) w spółdzielniach, przerabiających produkty hodowli i len,

c) w spółdzielniach, przerabiających inne płody rolne, o ile sposób przeróbki nie ma charakteru fabrycznego lub o ile spółdzielnia te wykupują świadectwa przemysłowe kategorii VI, VII lub VIII dla przedsiębiorstw przemysłowych.

Zwolniona od opodatkowania — w myśl punktu 3 art. 95 ustawy suma obrotów, dokonanych z członkami lub przypadających na członków, winna być przez spółdzielnię ustalona na podstawie kontroli zakupów, względnie dostaw członkowskich.

Księgi handlowe, druki, podręczniki, czasopiśma, plakaty i inne środki propagandy spółdzielczości, dostarczane spółdzielniom przez związek rewizyjny do użytku tychże spółdzielni nie uważa się za obrót związku, podlegający opodatkowaniu.

Spółdzielnie związkowe korzystają z ulg podatkowych od 1 dnia najbliższego miesiąca, następującego po zapadnięciu decyzji związku o przyjęciu ich w poczet członków związku, a tracą ulgę od 1 dnia najbliższego miesiąca po decyzji o ich wykreśleniu ze związku.

Stwierdzenie przynależności spółdzielni do związku rewizyjnego należy do związku, który obowiązany jest w styczniu każdego roku przesłać izbom skarbowym wykazy należących doń spółdzielni z oznaczeniem daty przyjęcia każdej z nich do związku.

Do art. 98.

§ 108. Karze pieniężnej od 3 do 20-krotnej kwoty nieuiszczonej za świadectwo podlegają tylko płatnicy, którzy nie nabyli żadnego świadectwa przemysłowego. Nabycie świadectwa przemysłowego niższej ceny podlega karze do wysokości 3-krotnej kwoty, stanowiącej różnicę między ceną właściwego, a posiadanego świadectwa przemysłowego.

Jeżeli wartość nabytego niewłaściwie świadectwa przemysłowego przewyższa wartość właściwego świadectwa, kary pieniężnej wymierzać nie należy.

Przykład:

Dla sklepu spożywczego, kwalifikującego się do III kategorii przedsiębiorstw handlowych wykupiono przemysłowe świadectwo dla VI kategorii przedsiębiorstw przemysłowych.

Ze względu na wyższą cenę nabytego świadectwa kara pieniężna nie może być wymierzona.

Do art. 113.

§ 109. Zamknięcie zakładu jest dopuszczalne tylko w tych wypadkach, gdy nie nabyto wcale świadectwa przemysłowego.

O ile zakład posiada jakiekolwiek, chociażby nawet i niewłaściwe świadectwo, nie podlega zamknięciu.

Zamknięcie uskutecznia się przez nałożenie pieczęci urzędowych na wejście do zakładu lub w inny sposób, jaki podług miejscowych warunków uznany będzie za najodpowiedniejszy dla wstrzymania w zakładzie prowadzenia handlu lub przemysłu.

Ponowne otwarcie zamkniętego zakładu winno być dokonane niezwłocznie po okazaniu właściwego świadectwa przemysłowego.

Fakt zamknięcia oraz ponownego otwarcia zakładu należy stwierdzić protokółarnie.

Do art. 114.

§ 110. Żądanie rozpatrzenia sprawy przez sąd winno być przez płatnika złożone do władzy skarbowej, która orzeczenie karne wydała, w myśl art. 618 Kodeksu postępowania karnego — rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 313) — w terminie siedmiodniowym, licząc od dnia następnego po doręczeniu orzeczenia karnego.

W razie wniesienia odwołania (żądania rozpatrzenia sprawy przez sąd) od orzeczenia karnego, wydanego na podstawie art. 98 ustawy, należy wstrzymać egzekucję jedynie kary pieniężnej, natomiast należność za świadectwo przemysłowe winna być uiszczona.

Do części I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 111. Włączenie pewnych miejscowości do miasta, wskutek rozszerzenia granic miasta, powoduje automatyczne zaliczenie tych miejscowości do tej klasy miejscowości, jaką przewiduje dla danego miasta część I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

Do części II lit. A, rozdział I kat. trzecia i czwarta taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 112. W zakładzie handlu towarowego kategorii trzeciej mogą być zatrudnione dwie osoby: właściciel lub zastępujący go dorosły członek jego rodziny oraz jeden dorosły subjekt handlowy.

W zakładzie handlu towarowego kategorii czwartej może być zatrudniona jedna osoba: właściciel lub zastępujący go dorosły członek jego rodziny.

Zatrudnianie w przedsiębiorstwie większej ilości osób, aniżeli wskazane w ustępie pierwszym, względnie drugim niniejszego paragrafu, powoduje zaliczenie przedsiębiorstwa do wyższej kategorii świadectw przemysłowych.

Za dorosłego członka rodziny, względnie dorosłego subiekta handlowego uważa się pracowników w wieku od 17 do 55 lat.

Pracowników młodszych od 17 lat i starszych ponad 55 lat liczy się dwóch za jednego.

Do części II lit. A, rozdz. I kat. trzecia taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 113. Za oddzielny skład, utrzymywany przy zakładzie handlowym, uważa się oddzielny skład, znajdujący się w tym samym domu, co zakład handlowy.

Do części II lit. A, rozdz. I kat. piąta taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 114. Handel przenośny nie odpowiadający warunkom, uprawniającym do nabycia świadectwa

przemysłowego na handel wędrowny, winien być zaliczony do kat. drugiej, trzeciej, względnie czwartej przedsiębiorstw, prowadzących handel towarowy, a wymienionych w części II, lit. A, rozdział I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

Do art. 26 oraz cz. II lit. A, rozdział I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 115. Do kategorii III przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

- 1) stacje benzynowe oraz stacje obsługi,
- 2) zakłady badania masła eksportowego.

Do kategorii IV przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

- 1) sprzedaż z automatów z wyjątkiem automatów ze sprzedażą benzyny.

Do art. 26 oraz cz. II lit. A, rozdział VI taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 116. Do kategorii I przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

Przedsiębiorstwa chłodni.

Do kategorii II przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

- 1) Przedsiębiorstwa reklamowe.
- 2) Biura rewizyjno-buchalteryjne, o ile zatrudniają więcej niż dwóch pracowników.
- 3) Przedsiębiorstwa dorożek samochodowych oraz autobusów, o ile utrzymują ponad trzy dorożki samochodowe, lub ponad jeden autobus.
- 4) Przedsiębiorstwa strzeżenia cudzego mienia.
- 5) Przedsiębiorstwa dozoru kocioł.
- 6) Przedsiębiorstwa wynajmu koni wierzchowych, o ile posiadają ponad 10 koni.
- 7) Przedsiębiorstwa wynajmu łodzi motorowych, o ile posiadają ponad 10 łodzi.
- 8) Przedsiębiorstwa wypożyczania filmów kinematograficznych cudzej produkcji.
- 9) Przedsiębiorstwa wypożyczania aparatów zręczności.

Do kategorii III przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

- 1) Biura rewizyjno-buchalteryjne, o ile zatrudniają najwyżej dwóch pracowników.
- 2) Przedsiębiorstwa dorożek samochodowych oraz autobusów, o ile utrzymują ponad jedną do trzech dorożek samochodowych, lub jeden autobus.
- 3) Przedsiębiorstwa wynajmu koni, o ile posiadają ponad 4 do 10 koni.
- 4) Przedsiębiorstwa wynajmu łodzi, o ile posiadają ponad 10 łódek, albo do 10 łodzi motorowych.
- 5) Przedsiębiorstwa wynajmu rowerów, o ile posiadają ponad 10 rowerów.
- 6) Wypożyczalnie książek (biblioteki, czytelnice) — w m. st. Warszawie oraz miejscowościach, zaliczonych w myśl cz. I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, do I klasy miejscowości.
- 7) Przedsiębiorstwa wynajmu radjostłuchawek.

Do kategorii IV przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

- 1) Przedsiębiorstwa dorożek samochodowych, o ile utrzymują jedną dorożkę samochodową.
- 2) Aparaty zręczności.
- 3) Przedsiębiorstwa wynajmu koni, o ile posiadają do 4 koni.

4) Przedsiębiorstwa wynajmu łodzi, o ile posiadają do 10 łodek.

5) Przedsiębiorstwa wynajmu rowerów, o ile posiadają do 10 rowerów.

6) Wypożyczalnie książek (biblioteki, czytelnie) — w miejscowościach, zaliczonych w myśl cz. I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, do II, III i IV klasy miejscowości.

7) Przedsiębiorstwa wynajmu ubrań oraz kosztumów.

Do rozdziału VII i XIV części II lit. A. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 117. Za osoby pracujące uważa się wszystkich pracowników, zatrudnionych w zakładach, wymienionych w rozdziale VII i XIV części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

Jedyny wyjątek stanowią magistrowie farmacji w pierwszym roku praktyki, których nie należy zaliczać do personelu aptek, służącego za podstawę do określenia kategorii świadectwa przemysłowego dla aptek.

Właściciele aptek, w których wymienieni wyżej praktykanci będą zatrudnieni, winni wykazać się pisemnem poleceniem oddziału farmaceutycznego jednego z krajowych uniwersytetów, upoważniającem odnośnego magistra do odbycia praktyki.

Do art. 26 oraz cz. II, lit. A, rozdział X taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 118. Do kategorii II przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) Przedsiębiorstwa wynajmu sal na przedstawienia teatralne, kinematograficzne, odczyty, zabawy i wszelkiego rodzaju zebrania — w m. st. Warszawie oraz miejscowościach, zaliczonych w myśl cz. I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, do I klasy miejscowości.

Do kategorii III przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) Przedsiębiorstwa wynajmu sal na przedstawienia teatralne, kinematograficzne, odczyty, zabawy i wszelkiego rodzaju zebrania — w miejscowościach, zaliczonych w myśl cz. I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, do II, III i IV klasy miejscowości.

2) Przedsiębiorstwa wynajmu pomieszczeń samochodowych (garaże), o ile mogą pomieścić ponad 10 samochodów.

Do kategorii IV przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) Przedsiębiorstwa wynajmu pomieszczeń samochodowych (garaże), o ile mogą pomieścić do 10 samochodów.

2) Zajazdy w miastach, przeznaczone jedynie na postój furmanek.

Do art. 26 oraz cz. II, lit. A, rozdział XIII taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 119. Do kategorii III przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

Laboratoria chemiczno-bakterjologiczne.

Do art. 26 oraz cz. II, lit. A, rozdział XIX taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 120. Do kategorii III przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) Korty tenisowe.

2) Boiska.

3) Strzelnice.

4) Kręgielnie.

Do art. 26 oraz cz. II lit. A. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 121. Do kategorii III przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

Szkoły i kursy, nie podlegające przepisom art. 3 p. 6 ustawy (§ 12 nin. rozp.), przyczem obrót tych przedsiębiorstw ustala się w myśl art. 5 p. 6 ustawy.

Do art. 26 oraz cz. II lit. B. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 122. Do kategorii I przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) Radjostacje nadawcze centralne.

2) Przedsiębiorstwa komunikacji lotniczej.

Do kategorii II przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) Radjostacje nadawcze filjalne.

Do art. 26 oraz cz. II lit. A. i B. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 123. Przedsiębiorstwa handlowe, niewymienione w części II lit. A i B taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy oraz w §§ 115, 116, 118, 119, 120, 121 i 122 niniejszego rozporządzenia, zalicza się:

a) do kategorii I przedsiębiorstw handlowych przy obrocie ponad 400.000 (czterysta tysięcy) złotych rocznie;

b) do kategorii II przedsiębiorstw handlowych przy obrocie ponad 80.000 (osiemdziesiąt tysięcy) złotych do 400.000 (czterysta tysięcy) złotych rocznie;

c) do kategorii III przedsiębiorstw handlowych przy obrocie ponad 20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych do 80.000 (osiemdziesiąt tysięcy) złotych rocznie;

d) do kategorii IV przedsiębiorstw handlowych przy obrocie do 20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych rocznie.

Obrót przedsiębiorstw, o których mowa w niniejszym paragrafie, ustala się w myśl art. 5 p. 6 ustawy.

Do rozdziałów XIV, XV, XVIII i XIX części II, lit. C. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 124. Do robotników zalicza się wszystkich bez wyjątku najemników płci obojga zarówno zajętych w zakładzie przemysłowym, jako też pracujących dla tegoż zakładu poza jego obrębem, nadto majstrów i niższych oficjalistów, wykonywających bezpośredni dozór nad robotami.

Do robotników w przedsiębiorstwach stałych nie zalicza się robotników, zajętych dostawą do zakładu przemysłowego paliwa i surowców i t. p. oraz rozwożeniem wytworzonych produktów.

W przedsiębiorstwach sezonowych np. na wyrębach leśnych — ze względu na ich krótkotrwałość i czasowy charakter — zalicza się do robotników wszystkich pracujących, z wyjątkiem pracowników, zajętych przy wywozie produktów poza obręb przedsiębiorstwa.

Do rozdziału XVI części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 125. Elektrownie, obsługujące nieznaczną ilość konsumentów, urządzone prymitywnie lub prowadzone ubocznie przy innych zakładach przemysłowych, jak np. przy tartakach, młynach i t. p., mogą być zaliczone do tej kategorii przedsiębiorstw przemysłowych, jaka odpowiada ilości zatrudnionych w elektrowni robotników w myśl rozdziału XIX części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

Do części III lit. D kat. I taryfy, stanowiącej zał. do art. 23.

§ 126. Za główne linie kolejowe uważa się następujące linie:

- 1) Baranowicze — Stołpce,
- 2) Białystok — Grajewo,
- 3) Białystok — Wilno,
- 4) Cieszyń — Goleszów,
- 5) Działdowo — Rakowice,
- 6) Gdynia — Wejherowo — Strzebielino,
- 7) Katowice — Hajduki — Chebzie — Radzionków — Kalety — Lubliniec,
- 8) Katowice — Królewska Huta — Bytom,
- 9) Kowel — Zdobunów,
- 10) Nowy Sącz — Muszyna,
- 11) Ostrów — Pawłów,
- 12) Oświęcim — Dziedzice — Zebrzydowice,
- 13) Oświęcim — Kraków — Przemyśl — Lwów —

Podwołoczyska,

- 14) Poznań — Leszno — Rawicz,
- 15) Poznań — Wronki — Drawski Młyn,
- 16) Poznań — Zbąszyń,
- 17) Poznań — Zduny,
- 18) Poznań — Łeka,
- 19) Rybnik — Sumina,
- 20) Sambor — Sianki,
- 21) Sosnowiec — Katowice — Bielsko,
- 22) Stanisławów — Kołomyja — Śniatyn —

Załucze,

- 23) Stryj — Ławoczne,
- 24) Tczew — Chojnice,
- 25) Toruń — Bydgoszcz,
- 26) Toruń — Grudziądz,
- 27) Toruń — Miasteczko,
- 28) Warszawa — Łódź,
- 29) Warszawa — Sosnowiec,
- 30) Warszawa — Mława,
- 31) Wilno — Turmont,

32) Wolfgan — N. Bytom,

33) Zagórz — Łupków,

34) Żywiec — Zwardoń.

Do części III lit. D kat. III taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 127. Nie podlegają podatkowi ajenci przedsiębiorstw ubezpieczeniowych, którzy, mając inne stałe zajęcie (nauczyciele, urzędnicy), od czasu do czasu pośredniczą przy ubezpieczeniach i osiągają z tych operacji zarobek, nie przekraczający dwukrotnej ceny świadectwa przemysłowego wraz z wszelkimi dodatkami.

Do części III lit. D kat. IV taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 128. Za pomocników podróżujących (komiwojażerów) uważa się osoby, zastępujące przedsiębiorstwa handlowe lub przemysłowe i zbierające dla tych przedsiębiorstw zamówienia na podstawie próbek, cenników i t. p.

Pomocnikom podróżującym (komiwojażerom) mogą być wydane świadectwa przemysłowe jedynie po okazaniu w oryginałach lub w uwierzytelnionych odpisach świadectw przemysłowych, nabytych przez przedsiębiorstwa przez nich zastępowane oraz po przedstawieniu odnośnego pełnomocnictwa.

Pomocnik podróżujący (komiwojażer) może za jednym świadectwem przemysłowym zastępować kilka firm.

Pracownik przedsiębiorstwa krajowego, czerpiący swój zarobek głównie ze stałego wynagrodzenia służbowego, może zbierać zamówienia na rzecz tegoż przedsiębiorstwa i poza jego siedzibą bez obowiązku wykupienia oddzielnego świadectwa przemysłowego.

Również zbieranie zamówień nawet poza siedzibą zakładu przez właściciela przedsiębiorstwa, względnie przez zarejestrowanych w rejestrze handlowym współwłaścicieli, nie wymaga nabycia oddzielnego świadectwa przemysłowego.

§ 129. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 8 sierpnia 1925 r. w celu wykonania ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 560).

Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*

Załącznik do art. 7 ustawy i § 43 rozporządzenia wykonawczego.

WYKAZ ARTYKUŁÓW SPOŻYWCZYCH PIERWSZEJ POTRZEBY.

1) Zboże, ziemiopłody oraz jadalne produkty spożywcze

a) pochodzenia krajowego:

mąka, pieczywo, kasze, sól, cukier, nabiał, namiastki kawy, mięso i drób z wyjątkiem dziczyzny, tłuszcze i oleje jadalne, roślinne i zwierzęce, wyroby masarskie, owoce, marmelady, miód pszczołny, grzyby świeże i suszone, drożdże, esencja octowa, ocet, pieprz, makaron i wermiszel, jarzyny oraz ryby żywe, śnięte i wędzone,

b) pochodzenia zagranicznego:

kawa, herbata, cytryny.

2) Śledzie solone, wędzone, opiekane i marynowane tak krajowe, jak i zagraniczne.

B. Suma obrotu wykazana wyżej pod A. podpada pod stawki podatkowe:

S t a w k a p o d a t k o w a										
	4%	2%	1.75%	1.50%	1.25%	1%	0.75%	0.5%	 %	razem
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
styczeń										
luty										
marzec										
kwiecień										
maj										
czerwiec										
lipiec										
sierpień										
wrzesień										
październik										
listopad										
grudzień										
Ogółem										

Wyjaśnienia płatnika co do charakteru i rodzaju obrotów, podlegających różnym stawkom podatkowym (do p. B.):

1. Do stawki 4% zeznano obroty
2. Do stawki 2% zeznano obroty
3. Do stawki 1,75% zeznano obroty
4. Do stawki 1,50% zeznano obroty
5. Do stawki 1,25% zeznano obroty
6. Do stawki 1% zeznano obroty
7. Do stawki 0,75% zeznano obroty
8. Do stawki 0,5% zeznano obroty
9. Do stawki% zeznano obroty

WYCIĄG Z USTAWY

z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym w brzmieniu obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 27 stycznia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 110).

Art. 7.

Stawka podatku od obrotu wynosi:

A) od 1 stycznia 1932 r.:

1) a) 0,5% od obrotów, wymienionych w p. 1 i 4 art. 5, a uzyskanych przez przedsiębiorstwa handlowe ze sprzedaży hurtowej oraz z dostaw dla instytucji państwowych i samorządowych, przez przedsiębiorstwa skupu zawodowego kategorii I, II i III świadectw przemysłowych (część II lit. A. p. II załącznika do art. 23 ustawy), jak również przez samoistne przedsiębiorstwa wykonywania dostaw, pod warunkiem prowadzenia przez wymienione wyżej przedsiębiorstwa prawidłowych ksiąg handlowych;

1) b) 0,5% od obrotów, wymienionych w p. 1 art. 5, a uzyskanych przez przedsiębiorstwa skupu zawodowego kategorii IV świadectw przemysłowych (część II lit. A. p. II załącznika do art. 23 ustawy);

2) 0,5% od obrotów, osiągniętych przez prowadzące prawidłowe księgi handlowe wydawnictwa książek, drukowanych na obszarze obowiązywania niniejszej ustawy;

3) 1% od obrotów, wymienionych w p. 1 i 7 art. 5, a dokonanych artykułami spożywczymi pierwszej potrzeby przy detalicznej i drobnej sprzedaży z przedsiębiorstwa handlowego, jak również z pracowni rzemieślniczej, której właściciel posiada kartę rzemieślniczą, względnie z zakładu handlowego, należącego do właściciela pracowni rzemieślniczej i obsługującego tę pracownię;

4) 1,5% od obrotów, wymienionych w p. 1 art. 5, a uzyskanych ze sprzedaży przez przedsiębiorstwa prowadzące prawidłowe księgi handlowe, z wyjątkiem sprzedaży hurtowej w rozumieniu niniejszego artykułu;

5) 4% od obrotów przedsiębiorstw komisowych i pośrednictwa handlowego oraz pośredników handlowych (kat. II b zajęć przemysłowych, część III lit. D. zał. do art. 23);

6) 1% od obrotów, wymienionych w p. 2 art. 5, osiągniętych przez przedsiębiorstwa, prowadzące prawidłowe księgi handlowe, z wyjątkiem zysków brutto z operacji obcemi walutami, dewizami, czekami zagranicznymi tudzież wszelkiego rodzaju papierami wartościowymi;

7) 1% od obrotów przedsiębiorstw budowlanych (art. 5 p. 7) oraz samoistnych przedsiębiorstw robót (art. 5 p. 4), uzyskanych przy budowie domów mieszkalnych, pod warunkiem prowadzenia przez odnośne przedsiębiorstwa prawidłowych ksiąg handlowych;

8) 1% od obrotów, określonych w p. 7 art. 5, a osiągniętych przez młyny oraz olejarnie, prowadzące prawidłowe księgi handlowe;

9) 1% od obrotów, wymienionych w p. 7 art. 5, a osiągniętych przez przedsiębiorstwa przemysłowe ze sprzedaży wydobytych surowców, lub wyprodukowanych towarów krajowym przedsiębiorstwem przemysłowym (nie wyłączając przedsiębiorstw budowlanych), zarówno opłacającym podatek przemysłowy, jak i nie opłacającym tego podatku w myśl niniejszej ustawy, z wyjątkiem artykułów, przeznaczonych na inwestycje nabywającego przedsiębiorstwa przemysłowego, tudzież remonty, które określi rozporządzenie Ministra Skarbu;

10) 1,5% od obrotów, wymienionych w p. 7 i 8 art. 5, a osiągniętych przez pracownie rzemieślnicze, których właściciele posiadają karty rzemieślnicze;

11) 1,5% od obrotów przedsiębiorstw ekspedycyjnych i przewozowych (art. 5 p. 5);

B) od 1 stycznia 1933 r.:

1) 0,75% od obrotów, wymienionych w p. 1 art. 5, a osiągniętych ze sprzedaży przez przedsiębiorstwa, prowadzące prawidłowe księgi handlowe, z wyjątkiem sprzedaży hurtowej w rozumieniu niniejszego artykułu;

2) 1% od pozostałych obrotów, wymienionych w p. 1 art. 5 oraz w p. 4 art. 5, o ile chodzi o obroty osiągnięte przez samoistne przedsiębiorstwa wykonywania dostaw;

3) 1% od obrotów, wymienionych w p. 7 i 8 art. 5, a osiągniętych przez pracownie rzemieślnicze, których właściciele posiadają karty rzemieślnicze;

C) od 1 stycznia 1934 r.:

1,75% od pozostałych obrotów, wymienionych w p. 7 art. 5, oraz od obrotów, wymienionych w p. 4 art. 5, a osiągniętych przez samoistne przedsiębiorstwa robót, pod warunkiem prowadzenia ksiąg handlowych przez przedsiębiorstwa kategorii I do IV świadectw;

D) od 1 stycznia 1935 r.:

1,50% od pozostałych obrotów, wymienionych w p. 7 art. 5 oraz od obrotów, wymienionych w p. 4 art. 5, a osiągniętych przez samoistne przedsiębiorstwa robót, pod warunkiem prowadzenia ksiąg handlowych przez przedsiębiorstwa kategorii I do IV świadectw;

E) od 1 stycznia 1936 r.:

1,25% od pozostałych obrotów, wymienionych w p. 7 art. 5 oraz od obrotów, wymienionych w p. 4 art. 5, a osiągniętych przez samoistne przedsiębiorstwa robót, pod warunkiem prowadzenia ksiąg handlowych przez przedsiębiorstwa kategorii I do IV świadectw;

F) od 1 stycznia 1937 r.:

1% od pozostałych obrotów, wymienionych w p. 7 art. 5 oraz od obrotów, wymienionych w p. 4 art. 5, a osiągniętych przez samoistne przedsiębiorstwa robót, pod warunkiem prowadzenia ksiąg handlowych przez przedsiębiorstwa kategorii I do IV świadectw;

G) 2% od pozostałych obrotów, podlegających opodatkowaniu.

H) Począwszy od 1 stycznia 1934 r. stopa podatków od obrotów, o których mowa w lit. a, p. 9 niniejszego artykułu, będzie wynosiła połowę każdorazowo obowiązującej stopy podatków od obrotów, wymienionych w p. 7 art. 5 niniejszej ustawy.

Art. 103.

Kto nie złoży zeznania o obrocie (art. 52, 53 i 54) w terminie, oznaczonym w art. 55, lub kto wbrew postanowieniom art. 53 przedstawi w zeznaniu o obrocie niezupełne dane ulegnie karze pieniężnej od 50 do 500 złotych.

Art. 104.

Kto mimo wezwania władzy podatkowej (art. 75, p. 1) w wyznaczonym przez nią terminie nie udzieli wyjaśnień co do obrotu, albo nie przedstawi prowadzonych ksiąg handlowych lub uwierzytelnionych z nich wyciągów, ulegnie karze pieniężnej od 10 do 500 złotych.

Art. 105.

Kto w celu uchylenia od ustawowej powinności podatkowej siebie lub osoby, przez siebie zastępowanej, świadomie poda w zeznaniu o obrocie (art. 52 i 53), względnie w wyjaśnieniu, złożonym w myśl przepisów art. 75 p. 1, nieprawdziwe wiadomości, które mogą się przyczynić do udaremnienia wymiaru, albo do uszczuplenia ustawowo należącego się podatku, niezależnie od obowiązku uiszczenia należności podatkowej, ulegnie karze pieniężnej od dwukrotnej do dwudziestokrotnej sumy uszczuplonego, względnie narażonego na zmniejszenie lub uszczuplenie podatku, a w razie okoliczności obciążających — nadto karze pozbawienia wolności do trzech miesięcy.

A N E K S

do zeznania o obrocie (art. 52) za rok 19..... złożonego przez

- 1) Imię i nazwisko przedsiębiorcy, względnie nazwa lub firma przedsiębiorstwa
- 2) Rodzaj zakładu, względnie przedsiębiorstwa
- 3) Miejsce wykonywania przedsiębiorstwa

I. Oznajmiam, że poza wykazaną w zeznaniu ogólną sumą obrotu zakład, względnie przedsiębiorstwo:

	dokonał transakcji kupna-sprzedaży zbóż i innych ziemiopłodów na giełdach krajowych (art. 3, p. 14)	dokonał eksportu węgla, półfabrykatów i gotowych wyrobów oraz transakcyj, wynikających z obrotu uszlachetniającego czynnego (art. 3, p. 15) oraz transakcyj eksportowych zwolnionych od podatku na podstawie art. 94 ust. trzeci p. 1 ustawy	dokonał przewozu pod- różnych (art. 3, p. 16 dotyczy przedsiębiorstw żeglugi morskiej)	R a z e m
	na sumę	na sumę	na sumę	na sumę
w styczniu				
„ lutym				
„ marcu				
„ kwietniu				
„ maju				
„ czerwcu				
„ lipcu				
„ sierpniu				
„ wrześniu				
„ październiku				
„ listopadzie				
„ grudniu				
O g ó ł e m				

II. przekazał częściowo lub w całości swe wytwory, względnie towary do utrzymywanego we własnym zarządzie i na własny rachunek (art. 53 ustęp ostatni) zakładu, względnie przedsiębiorstwa (podać rodzaj i miejsce wykonywania).

.....

w styczniu
 „ lutym
 „ marcu
 „ kwietniu
 „ maju
 „ czerwcu
 „ lipcu
 „ sierpniu
 „ wrześniu
 „ październiku
 „ listopadzie
 „ grudniu

na sumę:

r a z e m

Na każdy zakład, względnie przedsiębiorstwo, utrzymywane na podstawie osobnego świadectwa przemysłowego (we własnym zarządzie i na własny rachunek), do którego przekazano swe wytwory, względnie towary, należy załączyć oddzielny aneks.

UWAGA. Niezależnie od tego na przedsiębiorcy ciąży obowiązek złożenia dla zakładu, względnie przedsiębiorstwa, wykazanego w kolumnie II, osobnego zeznania o obrocie (art. 52) właściwej władzy podatkowej (art. 54).

Data 19 r.

Adnotacja urzędu

Własnoręczny podpis zeznającego:

Dnia r. 19 L.

odpis aneksu przekazano właściwej władzy podatkowej

Załącznik do art. 58 ustawy i § 84 rozporządzenia wykonawczego.

T A B E L A

KOMISYJ ODWOŁAWCZYCH I SZACUNKOWYCH.

I. OKRĘG IZBY SKARBOWEJ W BIAŁYMSTOKU.

A. Komisja odwoławcza:

1 Komisja dla całego okręgu w składzie 12 członków i 12 zastępców z grona płatników z siedzibą w Białymstoku.

B. Okręgi wymiarowe i komisje szacunkowe:

Liczba porządkowa	Urząd Skarbowy	Ilość komisji	Właściwość terytorjalna okręgu wymiarowego i komisji	I l o ś ć		Siedziba komisji
				członków	zastępców	
				z grona płatników		
1	Augustów	1	dla całego okręgu	12	12	m. Augustów
2	Białystok miasto I i II	2	" " miasta	po 10	po 10	m. Białystok
3	" powiat	1	" " okręgu	10	10	
4	Bielsk Podlaski	1	" " "	10	10	m. Bielsk
5	Grajewo	1	" " "	8	8	m. Grajewo
6	Grodno miasto	1	" " "	10	10	m. Grodno
7	" powiat	1	" " "	10	10	
8	Łomża	1	" " "	10	10	m. Łomża
9	Ostrołęka	1	" " "	10	10	m. Ostrołęka
10	Ostrów Mazowiecki	1	" " "	10	10	m. Ostrów
11	Sokółka	1	" " "	8	8	m. Sokółka
12	Suwałki	2	a) 1 komisja dla miasta Suwałk b) 1 " " pozostałych miejscowości	8	8	m. Suwałki
				8	8	
13	Wołkowysk	1	dla całego okręgu	12	12	m. Wołkowysk
14	Wysokie Mazow.	1	" " "	8	8	m. Wysokie Mazow.

II. OKRĘG IZBY SKARBOWEJ W BRZEŚCIU NAD BUGIEM.

A. Komisja odwoławcza:

1 komisja dla całego okręgu w składzie 12 członków i 12 zastępców z grona płatników z siedzibą w Brześciu nad Bugiem.

B. Okręgi wymiarowe i komisje szacunkowe:

1	Brześć n/B. miasto	1	dla całego okręgu	10	10	m. Brześć n/B.
2	" powiat	1	" " "	8	8	m. Drohiczyn Pol.
3	Drohiczyn Poleski	1	" " "	8	8	
4	Kamień Koszyrski	1	" " "	8	8	m. Kamień Koszyrski
5	Kobryń	1	" " "	8	8	m. Kobryń
6	Kosów Poleski	1	" " "	8	8	m. Kosów Pol.
7	Łuniniec	1	" " "	8	8	m. Łuniniec
8	Pińsk	1	" " "	10	10	m. Pińsk
9	Prużana	1	" " "	8	8	m. Prużana
10	Stolin	1	" " "	8	8	m. Stolin

III. OKRĘG IZBY SKARBOWEJ W GRUDZIĄDZU.

A. Komisja odwoławcza:

1 komisja dla całego okręgu w składzie 12 członków i 12 zastępców z grona płatników z siedzibą w Grudziądzu.

B. Okręgi wymiarowe i komisje szacunkowe:

Liczba porządkowa	Urząd Skarbowy	Ilość komisji	Właściwość terytorjalna okręgu wymiarowego i komisji	I l o ś ć		Siedziba komisji
				członków	zastępców	
				z grona płatników		
1	Brodnica	1	dla całego okręgu	8	8	m. Brodnica
2	Chełmno	1	" " "	8	8	m. Chełmno
3	Chojnice	1	" " "	8	8	m. Chojnice
4	Działdowo	1	" " "	8	8	m. Działdowo
5	Gdynia	1	" " "	8	8	m. Gdynia
6	Grudziądz miasto	1	" " miasta	8	8	m. Grudziądz
7	" powiat	1	" " okręgu	8	8	m. Grudziądz
8	Kartuzy	1	" " "	8	8	m. Kartuzy
9	Kościerzyna	1	" " "	8	8	m. Kościerzyna
10	Nowe Miasto	1	" " "	8	8	m. Nowe Miasto
11	Puck	1	" " "	8	8	m. Puck
12	Sępólno	1	" " "	8	8	m. Sępólno
13	Starogard	1	" " "	10	10	m. Starogard
14	Świecie	1	" " "	10	10	m. Świecie
15	Tczew	1	" " "	10	10	m. Tczew
16	Toruń miasto	1	" " "	12	12	m. Toruń
17	" powiat (siedziba w Chełmży)	1	" " "	12	12	m. Chełmża
18	Tuchola	1	" " "	8	8	m. Tuchola
19	Wąbrzeźno	1	" " "	8	8	m. Wąbrzeźno
20	Wejherowo	1	" " "	8	8	m. Wejherowo

IV. OKRĘG IZBY SKARBOWEJ W KIELCACH.

A. Komisja odwoławcza:

1 komisja dla całego okręgu w składzie 12 członków i 12 zastępców z grona płatników z siedzibą w Kielcach.

B. Okręgi wymiarowe i komisje szacunkowe:

1	Będzin	1	dla całego okręgu	12	12	m. Będzin
2	Busk	1	" " "	10	10	m. Busk
3	Częstochowa miasto	2	" " miasta	po 10	po 10	m. Częstochowa
4	" III powiat	1	" " okręgu	10	10	m. Dąbrowa Górnicza
5	Dąbrowa Górnicza	1	" " "	12	12	m. Dąbrowa Górnicza
6	Jędrzejów	1	" " "	8	8	m. Jędrzejów
7	Kielce	2	a) 1 komisja dla miasta Kielc b) 1 " " pozostałych miejscowości	10	10	m. Kielce
8	Końskie	1	dla całego okręgu	12	12	m. Końskie
9	Kozienice	1	" " "	10	10	m. Kozienice
10	Miechów	1	" " "	10	10	m. Miechów
11	Olkusz	1	" " "	10	10	m. Olkusz
12	Opatów	1	" " "	12	12	m. Opatów
13	Opoczno	1	" " "	10	10	m. Opoczno
14	Pińczów	1	" " "	10	10	m. Pińczów
15	Radom I i II	2	" " "	po 10	po 10	m. Radom
16	Sandomierz	1	" " "	10	10	m. Sandomierz
17	Sosnowiec	3	" " miasta i gm. Niwka	po 10	po 10	m. Sosnowiec
18	Wierzbnik (pow. Ilża)	1	" " okręgu	10	10	m. Wierzbnik
19	Włoszczowa	1	" " "	10	10	m. Włoszczowa
20	Zawiercie	1	" " "	12	12	m. Zawiercie

V. OKRĘG IZBY SKARBOWEJ w KRAKOWIE.

A. Komisja odwoławcza:

1 komisja dla całego okręgu w składzie 12 członków i 12 zastępców z grona płatników z siedzibą w Krakowie.

B. Okręgi wymiarowe i komisje szacunkowe:

Liczba po- rządkowa	Urząd Skarbowy	Ilość ko- misyj	Właściwość terytorjalna okręgu wymiarowego i komisji	I l o ś ć		Siedziba komisji
				członków	zastęp- ców	
				z grona płatników		
1	Biała	1	dla całego okręgu	10	10	m. Biała
2	Bochnia	1	" " "	10	10	m. Bochnia
3	Brzesko	1	" " "	10	10	m. Brzesko
4	Chrzanów	2	a) 1 komisja dla okręgu sądu gr. Chrzanów i Jaworzno	10	10	m. Chrzanów
			b) 1 komisja dla pozostałych miejscowości	10	10	
5	Dąbrowa	1	dla całego okręgu	10	10	m. Dąbrowa
6	Gorlice	1	" " "	10	10	m. Gorlice
7	Jasło	1	" " "	10	10	m. Jasło
8	Kraków miasto I, II i III	8	" " miasta	po 8	po 8	m. Kraków
9	" powiat	1	" " okręgu	10	10	
10	Limanowa	1	" " "	10	10	m. Limanowa
11	Mielec	1	" " "	10	10	m. Mielec
12	Myslenice	1	" " "	10	10	m. Myslenice
13	Nowy Sącz	1	" " "	10	10	m. Nowy Sącz
14	Nowy Targ	1	" " "	10	10	m. Nowy Targ
15	Ropczyce	1	" " "	10	10	m. Ropczyce
16	Tarnów	1	" " "	10	10	m. Tarnów
17	Wadowice	1	" " "	10	10	m. Wadowice
18	Żywiec	1	" " "	10	10	m. Żywiec

VI. OKRĘG IZBY SKARBOWEJ W LUBLINIE.

A. Komisja odwoławcza:

1 komisja dla całego okręgu w składzie 12 członków i 12 zastępców z grona płatników z siedzibą w Lublinie.

B. Okręgi wymiarowe i komisje szacunkowe:

1	Biała Podlaska	1	dla całego okręgu	10	10	m. Biała Podlaska
2	Biłgoraj	1	" " "	10	10	m. Biłgoraj
3	Chełm	1	" " "	12	12	m. Chełm
4	Garwolin	1	" " "	12	12	m. Garwolin
5	Hrubieszów	1	" " "	10	10	m. Hrubieszów
6	Janów Lubelski	1	" " "	10	10	m. Janów Lubelski
7	Krasnystaw	1	" " "	10	10	m. Krasnystaw
8	Lubartów	1	" " "	10	10	m. Lubartów
9	Lublin miasto I i II	2	" " miasta okręgu	po 12	po 12	m. Lublin
10	" powiat	1	" " "	12	12	m. Łuków
11	Łuków	1	" " "	10	10	m. Puławy
12	Puławy	1	" " "	12	12	m. Radzyń
13	Radzyń	1	" " "	10	10	m. Siedlce
14	Siedlce	1	" " "	10	10	m. Sokołów
15	Sokołów	1	" " "	10	10	m. Tomaszów Lubelski
16	Tomaszów Lubelski	1	" " "	10	10	
17	Węgrów	1	" " "	10	10	m. Węgrów
18	Włodawa	1	" " "	10	10	m. Włodawa
19	Zamość	1	" " "	12	12	m. Zamość

1	Borszczów	1	dla całego okręgu	8	8	m. Borszczów
2	Brody	1	" "	10	10	m. Brody
3	Brzeżany	2	a) 1 komisja dla miasta Brzeżan	8	8	m. Brzeżany
			b) 1 " " pozostałych miejscowości	8	8	
4	Buczacz	1	dla całego okręgu	10	10	m. Buczacz
5	Czortków	1	" "	8	8	m. Czortków
6	Dolina	1	" "	8	8	m. Dolina
7	Horodenka	1	" "	8	8	m. Horodenka

Liczba po- rządkowa	Urząd Skarbowy	Ilość ko- misyj	Właściwość terytorjalna okręgu wymiarowego i komisji	I l o ś ć		Siedziba komisji
				członków	zastęp- ców	
				z grona płatników		
8	Kałusz	1	dla całego okręgu	8	8	m. Kałusz
9	Kamionka Strumiłowa	1	" " "	8	8	m. Kamionka Stru- miłowa
10	Kołomyja	2	a) 1 komisja dla miasta Kołomyi b) 1 " " pozostałych miejscowości	10	10	m. Kołomyja
11	Kopyczyńce	1	dla całego okręgu	8	8	m. Kopyczyńce
12	Kossów	1	" " "	8	8	m. Kossów
13	Nadwórna	1	" " "	10	10	m. Nadwórna
14	Podhajce	1	" " "	8	8	m. Podhajce
15	Przemyślany	1	" " "	8	8	m. Przemyślany
16	Radziechów	1	" " "	8	8	m. Radziechów
17	Rohatyn	1	" " "	8	8	m. Rohatyn
18	Skałat	1	" " "	8	8	m. Skałat
19	Stanisławów I i II	2	" " "	po 10	po 10	m. Stanisławów
20	Stryj	1	" " "	10	10	m. Stryj
21	Śniatyn	1	" " "	10	10	m. Śniatyn
22	Tarnopol	2	a) 1 komisja dla miasta Tarno- pola b) 1 " " pozostałych miejscowości	10	10	m. Tarnopol
23	Tłumacz	1	dla całego okręgu	8	8	m. Tłumacz
24	Trembowla	1	" " "	8	8	m. Trembowla
25	Zaleszczyki	1	" " "	8	8	m. Zaleszczyki
26	Zbaraż	1	" " "	8	8	m. Zbaraż
27	Zborów	1	" " "	8	8	m. Zborów
28	Złoczów	1	" " "	10	10	m. Złoczów
29	Żydaczów	1	" " "	8	8	m. Żydaczów

IX. OKRĘG IZBY SKARBOWEJ W ŁODZI.

A. Komisje odwoławcze:

a) 1 komisja na okręg miasta Łodzi,

b) 1 komisja dla pozostałych miejscowości każda w składzie po 12 członków i po 12 zastępców z grona płatników z siedzibą w Łodzi.

B. Okręgi wymiarowe i komisje szacunkowe:

1	Brzeziny	2	a) 1 komisja dla miasta Toma- szowa b) 1 " " pozostałych miejscowości	10 12	10 12	m. Brzeziny
2	Kalisz miasto	1	dla całego okręgu	10	10	m. Kalisz
3	" powiat	1	" " "	10	10	m. Koło
4	Koło	1	" " "	10	10	m. Konin
5	Konin	1	" " "	10	10	m. Łask
6	Łask	2	a) 1 komisja dla miasta Pabjanic b) 1 " " pozostałych miejscowości	10 10	10 10	m. Łask
7	Łęczyca	1	dla całego okręgu	12	12	m. Łęczyca
8	Łódź miasto I — XII	12	" " miasta	po 12	po 12	m. Łódź
9	" powiat	2	a) 1 komisja dla miasta Zgierza b) 1 " " pozostałych miejscowości	8 12	8 12	m. Łódź
10	Piotrków — miasto	1	dla całego okręgu	10	10	m. Piotrków
11	" powiat	1	" " "	10	10	

Liczba porządkowa	Urząd Skarbowy	Ilość komisji	Właściwość terytorjalna okręgu wymiarowego i komisji	I l o ś ć		Siedziba komisji
				członków	zastępców	
				z grona płatników		
12	Radomsk	2	a) 1 komisja dla miasta Radom-ska	8	8	m. Radomsk
			b) 1 " " pozostałych miejscowości	12	12	
13	Sieradz	2	a) 1 komisja dla miasta Zduń-skiej Woli	8	8	m. Sieradz
			b) 1 " " pozostałych miejscowości	10	10	
14	Turek	1	dla całego okręgu	10	10	m. Turek
15	Wieluń	1	" " "	12	12	m. Wieluń

X. OKRĘG IZBY SKARBOWEJ W ŁUCKU.

A. Komisja odwoławcza:

1 komisja dla całego okręgu w składzie 12 członków i 12 zastępców z grona płatników z siedzibą w Łucku.

B. Okręgi wymiarowe i komisje szacunkowe:

1	Dubno	1	dla całego okręgu	12	12	m. Dubno
2	Horochów	1	" " "	8	8	m. Horochów
3	Kostopol	1	" " "	8	8	m. Kostopol
4	Kowel	1	" " "	12	12	m. Kowel
5	Krzemieniec	1	" " "	12	12	m. Krzemieniec
6	Luboml	1	" " "	8	8	m. Luboml
7	Łuck — miasto	1	dla miasta Łucka oraz gmin Czarnków i Połonka	10	10	m. Łuck
8	Łuck — powiat	1	dla całego okręgu	10	10	
9	Równe—miasto I i II	2	" " miasta	po 10	po 10	m. Równe
10	" powiat		" " okręgu	10	10	
11	Sarny	1	" " "	10	10	m. Sarny
12	Włodzimierz Woł.	1	" " "	10	10	m. Włodzimierz Woł.
13	Zdołbunów	1	" " "	10	10	m. Zdołbunów

XI. OKRĘG IZBY SKARBOWEJ W NOWOGRÓDKU.

A. Komisja odwoławcza:

1 komisja dla całego okręgu w składzie 10 członków i 10 zastępców z grona płatników z siedzibą w Nowogródku.

B. Okręgi wymiarowe i komisje szacunkowe:

1	Baranowicze	1	dla całego okręgu	10	10	m. Baranowicze
2	Lida	1	" " "	8	8	m. Lida
3	Nieśwież	1	" " "	10	10	m. Nieśwież
4	Nowogródek	1	" " "	10	10	m. Nowogródek
5	Słonim	1	" " "	10	10	m. Słonim
6	Stołpce	1	" " "	8	8	m. Stołpce
7	Szczuczyn	1	" " "	8	8	m. Szczuczyn
8	Wołożyn	1	" " "	10	10	m. Wołożyn

XII. OKRĘG IZBY SKARBOWEJ W POZNANIU.

A. Komisja odwoławcza:

1 komisja dla całego okręgu w składzie 12 członków i 12 zastępców z grona płatników z siedzibą w Poznaniu.

B. Okręgi wymiarowe i komisje szacunkowe:

Liczba porządkowa	Urząd Skarbowy	Ilość komisji	Właściwość terytorjalna okręgu wymiarowego i komisji	I l o ś ć		Siedziba komisji
				członków	zastępców	
				z grona płatników		
1	Bydgoszcz miasto I i II	2	dla całego miasta	po 10	po 10	m. Bydgoszcz
2	Bydgoszcz powiat	1	" " okręgu	10	10	
3	Chodzież	1	" " "	10	10	m. Chodzież
4	Czarnków	1	" " "	10	10	m. Czarnków
5	Gniezno	2	a) 1 komisja dla miasta Gniezna b) 1 " " pozostałych miejscowości	10 10	10 10	m. Gniezno
6	Gostyń	1	dla całego okręgu	10	10	
7	Inowrocław	2	a) 1 komisja dla miasta Inowrocławia b) 1 " " pozostałych miejscowości	8 8	8 8	m. Inowrocław
8	Jarocin	1	dla całego okręgu	10	10	
9	Kępno	1	" " "	10	10	m. Kępno
10	Kościan	1	" " "	10	10	m. Kościan
11	Krotoszyn	1	" " "	10	10	m. Krotoszyn
12	Leszno	1	" " "	10	10	m. Leszno
13	Międzychód	1	" " "	8	8	m. Międzychód
14	Mogilno	1	" " "	10	10	m. Mogilno
15	Nowy Tomyśl	1	" " "	10	10	m. Nowy Tomyśl
16	Oborniki	1	" " "	10	10	m. Oborniki
17	Ostrów Poznański	1	" " "	10	10	m. Ostrów Pozn.
18	Poznań miasto I—IV	6	a) przy urządach I i IV po 1 komisji b) " " II i III po 2 komisje (dla całego miasta)	po 12 po 8	po 12 po 8	m. Poznań
19	Poznań — powiat	1	dla całego okręgu	12	12	
20	Rawicz	1	" " "	10	10	m. Rawicz
21	Szamotuły	1	" " "	10	10	m. Szamotuły
22	Szubin	1	" " "	10	10	m. Szubin
23	Śrem	1	" " "	10	10	m. Śrem
24	Środa	1	" " "	10	10	m. Środa
25	Wągrowiec	1	" " "	10	10	m. Wągrowiec
26	Wolsztyn	1	" " "	10	10	m. Wolsztyn
27	Września	1	" " "	10	10	m. Września
28	Wyrzysk	1	" " "	10	10	m. Wyrzysk
29	Żnin	1	" " "	10	10	m. Żnin

XIII. OKRĘG IZBY SKARBOWEJ GRODZKIEJ W WARSZAWIE.

A. Komisje odwoławcze:

- a) 1 komisja na okręg urzędów skarbowych: II, V, VI, VII, IX, XIX, XX, XXI, XXII, XXIII, XXIV, XXV, XXVI, XXVII, XXVIII, XXIX, XXX, XXXI i XXXII,
b) 1 komisja na okręg urzędów skarbowych: I, III, IV, VIII, X, XI, XII, XIII, XIV, XV, XVI, XVII, XVIII, XXXIII i XXXIV,

każda w składzie po 12 członków i po 12 zastępców z grona płatników z siedzibą w m. st. Warszawie.

B. Okręgi wymiarowe i komisje szacunkowe:

1	Warszawa — miasto I—XXXIV.	35	dla całego miasta	po 8	po 8	m. st. Warszawa
---	----------------------------	----	-------------------	------	------	-----------------

XIV. OKRĘG IZBY SKARBOWEJ OKRĘGOWEJ W WARSZAWIE.

A. Komisja odwoławcza:

1 komisja dla całego okręgu w składzie 12 członków i 12 zastępców z grona płatników z siedzibą w m. st. Warszawie.

B. Okręgi wymiarowe i komisje szacunkowe:

Liczba porządkowa	Urząd Skarbowy	Ilość komisji	Właściwość terytorjalna okręgu wymiarowego i komisji	I l o ś ć		Siedziba komisji
				członków	zastępców	
				z grona płatników		
1	Aleksandrów	1	dla całego okręgu	10	10	m. Aleksandrów
2	Ciechanów	1	" " "	10	10	m. Ciechanów
3	Gostynin	1	" " "	10	10	m. Gostynin
4	Grodzisk	2	a) 1 komisja dla Grodziska i Błonia oraz okolicznych gmin	10	10	m. Grodzisk
			b) 1 komisja dla Żyrardowa i Mszczonowa oraz okolicznych gmin	10	10	
5	Grójec	2	a) 1 komisja dla Góry Kalwarji i Warki oraz gmin Czersk, Kąty, Jazgaczew i Konary	8	8	m. Grójec
			b) 1 komisja dla Grójca i Mogielnicy oraz pozostałych gmin	8	8	
6	Kutno	1	dla całego okręgu	12	12	m. Kutno
7	Lipno	1	" " "	10	10	m. Lipno
8	Łowicz	1	" " "	10	10	m. Łowicz
9	Maków	1	" " "	10	10	m. Maków
10	Mińsk Mazow.	1	" " "	10	10	m. Mińsk Mazow.
11	Mława	1	" " "	10	10	m. Mława
12	Otwock	1	" " "	10	10	m. Otwock
13	Płock	2	a) 1 komisja dla miasta Płocka	10	10	m. Płock
			b) 1 " " pozostałych miejscowości	10	10	
14	Płońsk	1	dla całego okręgu	10	10	m. Płońsk
15	Przasnysz	1	" " "	8	8	m. Przasnysz
16	Pułtusk	1	" " "	10	10	m. Pułtusk
17	Radzymin	1	" " "	8	8	m. Radzymin
18	Rawa Mazow.	1	" " "	12	12	m. Rawa Mazow.
19	Rypin	1	" " "	10	10	m. Rypin
20	Sierpc	1	" " "	8	8	m. Sierpc
21	Skierniewice	1	" " "	10	10	m. Skierniewice
22	Sochaczew	1	" " "	8	8	m. Sochaczew
23	Warszawa powiat I	1	" " "	8	8	m. st. Warszawa
24	" " " II	1	" " "	10	10	
25	Włocławek miasto	1	" " "	10	10	m. Włocławek
26	" " powiat	1	" " "	10	10	

XV. OKRĘG IZBY SKARBOWEJ W WILNIE.

A. Komisja odwoławcza:

1 komisja dla całego okręgu w składzie 12 członków i 12 zastępców z grona płatników z siedzibą w Wilnie.

B. Okręgi wymiarowe i komisje szacunkowe:

1	Brasław	1	dla całego okręgu	10	10	m. Brasław
2	Głębokie (na pow. dziśnieński)	1	" " "	10	10	m. Głębokie
3	Mołodeczno	1	" " "	8	8	m. Mołodeczno

Liczba po- rządkowa	Urząd Skarbowy	Ilość ko- misji	Właściwość terytorjalna okręgu wymiarowego i komisji	I l o ś ć		Siedziba komisji
				członków	zastęp- ców	
				z grona płatników		
4	Oszmiana	1	dla całego okręgu	10	10	m. Oszmiana
5	Postawy	1	" " "	10	10	m. Postawy
6	Święciany	1	" " "	10	10	m. Święciany
7	Wilejka	1	" " "	10	10	m. Wilejka
8	Wileńsko-Trocki po- wiat	1	" " "	10	10)	m. Wilno
9	Wilno miasto I — IV	4	" " miasta	po 12	po 12)	

XVI. OKRĘG ŚLĄSKIEGO URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO W KATOWICACH.

A. Komisja odwoławcza:

1 komisja dla całego okręgu w składzie 12 członków i 12 zastępców z grona płatników z siedzibą w Katowicach.

B. Okręgi wymiarowe i komisje szacunkowe:

1	Bielsko — miasto	1	dla całego okręgu	12	12	m. Bielsko
2	" powiat	1	" " "	10	10	
3	Cieszyn	1	" " "	10	10	m. Cieszyn
4	Katowice I — III	3	" " "	po 12	po 12	m. Katowice
5	Królewska Huta I	1	" " "	12	12	m. Królewska Huta
6	" " II	1	" " "	10	10	
7	Lubliniec	1	" " "	12	12	m. Lubliniec
8	Mysłowice	1	" " "	10	10	m. Mysłowice
9	Pszczyna	2	a) 1 komisja dla okręgu sądu gr. Pszczyna	12	12	m. Pszczyna
			b) 1 " " pozostałych miejscowości	12	12	
10	Rybnik I (siedziba w Rybniku)	1	dla okręgu sądu gr. w Rybniku i Żorach	12	12	m. Rybnik
11	Rybnik II (siedziba w Wodzisławiu)	1	dla okręgu sądu gr. w Wodzi- sławiu	10	10	m. Wodzisław
12	Siemianowice	1	" całego okręgu	10	10	m. Siemianowice
13	Świętochłowice	1	" " "	10	10	m. Świętochłowice
14	Tarnowskie Góry	1	" " "	12	12	m. Tarnowskie Góry

Warszawa, Drukarnia Państwowa, Tłoczono z polecenia Ministra Sprawiedliwości.

59671 P

Konto czekowe w P. K. O. Administracji Dziennika Ustaw Nr. 30130.

Cena 1 zł.

OD ADMINISTRACJI: Prenumerata Dz. U. R. P. wynosi 8 zł, kwartalnie. Urzędy i instytucje państwowe opłacają 6 zł. Prenumerata winna być opłacana najpóźniej na 2 tygodnie przed rozpoczęciem każdego kwartału.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów Dz. U. R. P. należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.